

1 — Bogdana

Bogdana je uporno navaljivala da joj vrate novac. Platila je veliku cenu za telo u kome je mogla da poprimi izgled kakav bi god poželeva.

— Neću više da budem plava kosa i savršeno dupe. Mislila sam da će biti dovoljno samo da poželim osećaj prvog poljupca. Razočarala sam se kada sam shvatila da je to nemoguće. Molim vas vratite mi novac.

Prodavac je nemo posmatrao ekran iza nje koji je reči prevodio u boje. Govor Zemljana koji mu je ličio na krčanje pokvarene ulične letelice ga je prvi put zainteresovao.

— Ne mogu više ni trenutak da izdržim u ovom vašem telu. Muškarci se prema meni ponašaju kao da sam retardirana. Povlađuju mi. Žene me mrze. Hoću svoj novac. Odmah! — dreknu Bogdana odlučno.

On se trgnu, a pogled mu postade radno plav.

— I ja želim da govorim kao vi ali ne mogu. Neše telo može da poprimi samo izgled kakav svest u njemu može da podrži. Razumete? — začulo se iz zvučnika koji je promenu boje njegovih očiju prevodio u reči.

— I šta s tim? Hoćete li mi više vratiti taj novac?

Dok je ljutito gledala prodavca setila se bake koja joj je kao šalu ispričala da bića sa ove planete imaju lep i veliki ud. Pogled joj pade ne njegove nogavice.

Njemu se svidelo kako ga odmerava. Iako se setio dede koji mu je rekao da žene sa Zemlje retko interpretiraju istinu, pozeleo je da je uhvati za ruku.

Ona nikada ni samoj sebi, a kamoli drugima nije priznala da je od novog tela jedino očekivala užitak za koji je pretpostavljala da upravo oseća.

Prodavac je bio zbunjen. U školi su ga jednom uhvatili kako za vreme odmora sa drugarima gleda hologram gole žene. Plašio se kastracije, a još jedan takav ili sličan prekršaj bi upravo to značio.

— Šta ti je? — upita ga Bogdana kao da se ceo život poznaju.

— Ništa — začu se njegov odgovor iz sprave za prevođenje.

Nikada nije razumeo beskonačnost vasiona. Pitao se gde je kraj? Nije bio siguran da li realnost oko njega postoji ili je to sve njegova halucinacija. Plašio se svog večnog života.

— Na vašoj planeti žive samo muškarci? — nastavi ona da zapitkuje iako je znala da ovde inteligentnim bićima telo služi za reciklažu svesti, a ne za razmnožavanje.

— Samo muškarci — oglasio se opet sprava, a njegova želja da je dodirne postade još jača. Već je video svoje kastrirano telo u jednoj ovakvoj prodavnici.

— A žene su kod vas zabranjene? — upitno ga je pogledala izbacivši grudi.

— Zabranjene su — začu se prevod, a njemu u glavi odjeknu zakon apsolutnog balansa. „Koliko svesti ode, isto toliko mora i da dođe iz ništavila.“

Bogdana je kao ukopana čutala trudeći se da ne pogleda njegov nabrekli ud u pantalonama. Srce joj je lupalo. Bila je sigurna da je to to. Jezikom je prešla preko usana.

On oseti svežu mekoću koju je ona lizala. Požele da je poljubi, iako nije hteo da postane grešnik i bespovratno izgubi svest. Glavni zadatak mu je bio da je sačuva. Tu propoved je ko zna koliko puta čuo od vođa komuna na svojoj planeti.

Bogdana je htela da oseti nežnu čvrstinu njegovih ruku na svom telu. Bila je sigurna da nije frigidna dok je vrtela dupetom kao da ne zna šta će sa njim.

Pre i posle prestade da postoji, a njene vitke noge i nežna ramena postadoše njemu jedino bitno na celoj planeti.

Sve mu je ovo ličilo na kraj svemira do koga je uspeo da stigne. Bio je siguran da ona nije halucinacija. Strah od beskonačnosti je nestao.

Dodirnuo je pramen njene kose. Ona mu je nežno sklonila ruku ali je nije ispustila.

2 — Dah lokomotive

Zovem se Adnan, ali više volim da me zovu Pilot Astrogator. Ja sam vrh vrhova. Živa legenda. Jedini čovek koji ima sva znanja potrebna da se Interstellar Express održi na kursu. San dečurlije iz predgrađa. Predmet zavisti i ogovaranja. Vlažni san tek stasalih šiparica.

Otkad za sebe znam samo jedno sam želeo. Od svog prvog pogleda na zvezdano nebo. Od prvoga žulja nabijenog na očevoj ledini. Od prvog učiteljskog šamara.

Otkad za sebe znam jednu jedinu želju sam imao. Od dolaska komisije u selo. Od pisma o namerama. Od putovanja na univerzitet. Od potpisivanja ugovora o stipendiji.

Odrekao sam se svega: društva, provoda, žena i mladosti. Platilo sam cenu i dobio sam šta sam hteo; putovanje svog života.

I gde sam sad?

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Znam koju dugmad treba pritisnuti i u koje monitore treba gledati. Ipak, već odavno nisam učinio ništa od toga. Tek tako. Putujem u utrobi zveri. Samo to.

Zver zna svoj put. Ucertan je u čipove. Pa ipak ne zna kako da se ponaša ako presretne kišu asteroida. Ne zna kako da izbegne meteorite. Zato je tu Pilot Astrogator. Očekuje nemoguće. Misli o nezamislivom. Uvek budan, uvek oprezan.

Dvadeset godina! Lako se izgovara. Podeljeno na deset miliona trista šesdeset i osam hiljada usamljenih minuta izgleda drugačije. Mnogo drugačije.

Prvih milion minuta se nekako i podnesu. Fonoteka, filmoteka, biblioteka. Virtuelni sex, veštački nadražaji, sintetičke droge. Sav ekskluzivitet koji moć majčice Zemlje može da ponudi. I ono što sam poneo od kuće – moji snovi.

U početku sam sanjao roditelje. Kasnije prašnjave ulice selendre iz koje sam potekao. Zatim je sve češće u snove dolazila Azra; predivna i blistava. Sva u oblinama. Onakva kakvom je nikada nisam video. Azra! Tri držanja za ruke i jedan poljubac. Turban pogled dok polazim u veliki grad. Sve što sam ikada imao od žene.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Sledećih milion minuta je vreme za šetnje kroz tek naslućeno prostranstvo tovarnih odeljaka. Vreme za vežbe potrebne da mišići ne bi atrofirali. Za higijenu, nuždu i gutanje hranidbenih tableta. Vreme očaja i vrištanja u samoći. I za mnogo psihotoksika.

Nikada u životu nisam video parnjaču, ali sam bezbroj puta vraćao scenu zahuktale mašine iz filma kome ni naziv nisam zapamtio. Taj dah lokomotive me je pratio kroz snove. Ritmičan i moćan. Toliko drugačiji od savršenog mira kojim plovi Interstellar Express.

Milion minuta potrošio sam na razmišljanje o savršenosti grdosije. Zver za sobom ostavlja zvezde što miruju, bez zvuka i bez

trzaja. Savršenstvo međuzvezdane tehnologije. Putovanje se odvija bez svesti o putovanju. Sve je kao san. Ili kao noćna mora.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Nisam upamtio detalje naučnih besmislica kojima su me nakljukali. Ne znam zašto moje vreme teče drugačije. Nešto u vezi svetlosne brzine. Znam samo da Zemlja neće biti ista kada se budem vratio. Neće biti tate i mame. Neće biti Azre. Neće biti moje generacije, niti njihove dece. Dočekaće me nepoznati svet. Ponekad me to plaši, ali ne mislim prečesto o tome. Najčešće jednostavno sanjam.

Prvi minut — zamajac se pomera. Idući minut — metal se napinje do pucanja. Točak se pokreće. Zamajac i točak hvataju ritam. Minut — napred. Minut – nazad. Dah lokomotive se pojačava. Ispunjava.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Osluškujem odjek sopstvenih koraka i gledam lica uronjena u kriogen. Stotine lica, hiljade lica. Milioni lica. Mogu ih gledati i to je sve. Putnici su usnuli i čekaju trenutak svoga buđenja. Trenutak koji će kucnuti za dvadeset godina. Ne sanjam ih. U snovima me uporno proganja dah lokomotive.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Ponekad zaboravim svoju ulogu. Zaboravljam penale u ugovoru. Onda kada me samoća sasvim izludi. Ponekad pokušam prevanu; nagovaram računar da otvori kontejnere i probudi putnike.

Uzalud. Zver se ne da. Uslovi nisu ispunjeni i putovanje se nastavlja. Putovanje mog života.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Za sve putnike vreme je stalo istog trenutka kada su krenuli. Probudiće se kada su i zaspali. Samo moje vreme protiče. Sekund po sekund; kao pokreti zamajca. Samo moje vreme ističe. Poput daha lokomotive.

A dvadeset godina je tek put u jednom pravcu. Treba se i vratiti. Treba doneti retke sirovine i skupocene rude majčici Zemlji. Zlehudoj maćehi koja me je odaslala.

Pilot – Astrogator. Vrh vrhova. Živa legenda.

Otkad za sebe znam samo jedno sam želeo. Od prvog pogleda na zvezdano nebo. Od prvoga žulja nabijenog na očevoj ledini. Sada znam.

Najbolji plaćaju punu cenu. Putujem u utrobi zveri. Tek tako.

Nikada neću imati potomstvo. Nikada voljenu ženu. Samo ovo jedno jedino putovanje.

Jezivi dah lokomotive i putovanje svog života.

3 — Surfer

Zajedno sa generalom i nekoliko vojnika, Atal je posmatrao objekat sa druge strane broorskog prozora.

Ličio je na ogromno, stakleno crevo, savijeno u točak. Unutar njega, mogao je da vidi uzanu pistu, zalepljenu za spoljni zid. Uz to, objekat se rotirao, a čitav prizor u Atalu budio mučninu.

— Prečnik mu je 1800 metara, i okreće se brzinom od jedne rotacije u minuti. Stvara tačno 1G – rekao mu je general.

— Drom – Atal je nazvao objekat po imenu. – Gde je njihova flota? – upitao je.

General je pokazao crnu prazninu negde iza točka.

— Naravno, ne vidi se. Ali naučnici su uvereni da nas posmatraju.

— Znači, neću nastupati pred praznim gledalištem?

— Nikako. Svi čekamo na vas – general je klimnuo jednom vojniku.

Čovek je Atalu pružio dasku sa točkovima.

— Javlja ju mi da smo spojeni. Možete poći. Srećno – rekao mu je general.

Polako, Atal je prošao pored svite i zakoračio kroz kružni otvor. Sa druge strane, bezbojno crevo povezivalo je glavni brod flote Novih UN-a i Drom. Gravitacija je odmah nestala, a on je slobodno plutao prema ulazu u točak. U daljini, osvetljen objekat blistao je naspram svemira kao oko boga.

Setio se reči izgovorenih pre više meseci, kada su ga policajci NUN-a izvukli iz kreveta, rekli da je potreban interplanetarnoj bezbednosti i odveli.

— Samo su se pojavili – rekao mu je general tokom njihovog prvog susreta, – i od tada nam puštaju isti video snimak.

Atal nije imao pojma da se zatekao u sred prvog kontakta sa neljudskom civilizacijom.

Zajedno sa generalom, timom naučnika, istoričara i političara, pogledao je snimak nastupa Tonija Hoka sa skejtbord takmičenja održanog 1999. godine.

— Ništa više, samo ovaj snimak. Pokušali smo da ih kontaktiramo na svaki zamisliv način. Nismo uspeli. Jedno je sigurno: sonde su registrovale u pojedinačnim brodovima energetske potencijale koji premašuju sabrani potencijal naše kompletne flote. Ukoliko su agresivni... – general je odmahnuo glavom.

— Siguran potez u ovom trenutku je da odgovorimo identičnom sekvencom – objasnio je vođa istraživačkog tima. – Bolje rečeno, da je izvedemo.

— Ali, ja nikada nisam ni stao na tu stvar. Današnje daske uopšte nemaju točkove – rekao je kada su mu naložili da sve prikazane poteze ponovi, samo u svemiru, na očigled vanzemaljske flote.

— Vi ste jedan od najuspešnijih ekstremnih sportista na Zemlji. Kompjuterske analize ukazuju da ste najbolji kandidat – odgovorio mu je generalni sekretar NUN-a.

Njegovo mišljenje nije bilo važno. Naredne sedmice proveo je u Lunarnom gradu, učeći u simulatoru sve o tehnikama vožnje

skejtboarda sa početka 21. veka. Ugradili su mu implante za naprednu motoriku i desetak dodatnih, ali i neuroprogramirali konkretan Hokov nastup. Istovremeno, u orbiti Titana, NUN je gradió prostor za njegov nastup.

Vanzemaljska flota je samo čekala.

— Nanoboti su završili svoj posao. Drom je spreman – javio mu je general, a Atala istog dana stavili na direktan let za Saturn.

Konačno, došlo je vreme da nastupi.

Spustio se iz creva u točak. Čim se prevojnica otkačila, Atal je osetio da nežno pluta prema pisti. Točak je počeo da se okreće.

Stao je na dasku, i ona se blago pomerila. Njegov kom-implant se upalio.

— Zemaljski uslovi za 5 sekundi – javio mu je tehničar. – Možete da počnete.

Atal je progutao pljuvačku i odgurnuo se. U daljini, pista se krivila na gore i gubila iza centalne osovine točka. Stvar mu je izgledala kao materijalizovan Ešerovski košmar. Trudio se da misli da je ovo još samo jedno takmičenje. Odgurnuo se još jednom i našao u punoj brzini.

Prilazio je prvoj rampi. Namestio je stav, prebacio težinu na zadnju nogu. Čuo je da točkovi udaraju o prilaz i počeo uspon.

Naglo, Atalov um se ispraznio. Prešao je preko rampe, izveo trik, i nastavio dalje. Ispod njega, daska se poslušno okretala, kao da su jedan entitet. Jurio je niz pistu, sve dok nije čuo buku preko kom-implanta.

— Gotovo! Uspeli ste, uspeli ste! – klicao je teničar.

Točak se zaustavio, a prevojnica glavnog broda NUN-a počela da se isteže prema njemu. Čim je izašao iz creva, general se energično rukovao sa njim.

— Brzo, dodite na most – rekao je uzbuđeno i poveo ga.

Tamo, oduševljeni ljudi stajali su oko holo-emitora. General se progurao napred sa Atalom.

— Dobili smo novu poruku. U pitanju je prvi segment snimka, čekajte... stiže još nešto!

Atal je pogledao i video da u vazduhu pliva broj 10.

— Savršen rezultat. Ovo je predstavljalo maksimalan broj bodova! – ubacio se neko od istoričara sporta.

Uskoro se pojavio sledeći deo i još jedna desетка. Ljudi su počeli da tapšu, a Atal se izvukao iz mase.

Stojeći sa strane, primetio je da se na praznoj kozoli i dalje vrti originalni snimak. Sinulo mu je da nikada nije analizirao, već se potpunosti oslanjao na neuroprogram koji su istoričari sporta napravili. Na samom kraju snimka, primetio je nešto. Užasnut, privukao je najbližeg istraživača k sebi.

— Da li je poslednji trik „360 prednji T-okret“ ili „Prednji 360 T-okret“? – upitao ga je.

— Ovaj... – čovek je nervozno odgovorio. – Mislim da je... Pa nisam siguran sada.

Atal se probio kroz ljude i uhvatio generala za kragnu.

— Mislim da smo napravili ogromnu... – počeo je baš kada se poslednji segment snimka završavao.

Svi su začutili, a Atal se okrenuo ka emitoru.

U vazduhu je stajala devetka.

4 — Zvezdani Magelan

Graditelju Asuana, Memfisa, sjajne Gize! Vрати se! Ti, drevni, ti, večiti, ti beskonačni, besmrtni, ti stvoritelju svega znanog...

Tako je počinjala molitva Starih. Te davne, arhaične reči, slične očima umirućih hijalijanskih jelena, gasnu na usnama starca Urlikaa. Sanjivo se meškolji u udobnoj fotelji. Kapci su mu mokri od hladnih snova i s mukom pokušava da se priseti nastavka molitve. Ne uspeva. Još vina! bljesnu mu misao. Mašina prilazi, uz šištav zvuk sipa vino sa vinogorja Hotosa, plavi, reski napitak koji krepí duh i podmlađuje maštu.

U polusnu, posle četvrtog gutljaja, javljaju mu se magličasta sećanja, uspomene stare nekoliko milenijuma. Urlikao sam, kao da govori, zvezdani putnik. Učili su nas: bilo je doba vatre, zatim točka, doba parne mašine, elektrike, pa nuklearne fisije i fuzije, tationskog pogona... Koliko mi je godina? Koji je od svetova koje sam otkrio i osvojio zaista moj dom? Onaj na kojem živim i umirem svoju besmrtnost, ili onaj na kojem je svoj prah rasuo moj daleki prapredak? Ili je moj dom bio put od jednog do drugog kraja beskonačnosti? Prezrivo istresa te misli iz svog poluorganskog mozga, dok ga ona druga, mehanička polovina uverava: zar nije veličanstveno što nećeš umreti? Ne! buni se naglo, gotovo skočivši sa fotelje. Ne! više. Život je potpun samo kroz smrt! Kroz smrt... smrt... kroz nju život ne umire. San. Hotosko vino se prolilo. Organski mozak spava. Mehanički prebira po sećanjima starog Urlikaa: tvoj prst pritiska taster i fotonska propulzija je uključena. Letiš toliko brzo da si obesmislio pojam brzine. Nestaješ, razlamaš pro-

stor i preskačeš granicu prošlost – budućnost. Proksima Kentauri je pred tobom... iza tebe... beskraj, ponor svemira, veličanstveno putovanje...

Hlorija ulazi u sobu.

„Oče!“

Urlikao se ne budi. Ne čuje glas mlade žene. Čuje joj samo misli. Voli ga. Dodiruje ga blago i gotovo ga golica svojim šestim prstom male, nežne šake. Greje ga taj dodir, ali ga i boli. Njegova kćer. Jedna od stotina. Jedina koja je uz njega. Oseća je kako mu šapuće kroz snove, zatim blago uzdiše, i uz tihi šum izlazi. Vino! pomisli. Mašina sipa. Sećanje:

Dete ostavlja svoje stope na školjkastoj plaži. Na pučini nekog mora, jedna crvenkasta zvezda tone pod horizont, a neki podbuo, prepun kratera prirodni satelit, primiče se svom zenitu. Duva pitom vetar, sličan pasatu sa Klavijusa 4. Dete gleda nebo. Miris iz dubina obale draži mu nosnice i ono se napaja jeretičkim snovima, ludim maštarijama. Galaksija izranja iz mraka. Mališan uzima štap, njime meri svoju starost, starost sveta, udaljenost do centra vasiona. Pomoću abakusa broji sve zvezde. Ima ih premnogo! Previše? Premalo?

„Urlikao! Urlikao!, čuje se glas. Dete, prenuvši se, potrča u njegovom pravcu i ubrzo se nađe u toplom majčinom skutu.

„Mama, mama! Hoću da živim večno, hoću da stignem do najdalje zvezde!“, razdragano je vikao mališan.

„Zar ne znaš istinu, sine? Ispod svakog kamena ima zvezda. Podigni ga i videćeš.“

Otvara oči. Čaša je prazna. Talog vina je modar. Modra je misao. Modro je nebo koje se vidi kroz taranijumsko prozorsko staklo. Spustivši čašu, priseti se: noćas je proslava, hiljadugodišnjica kolonizacije Palapidesa. Neću da idem! Ja, koji sam otkrio tu ubogu planetu u zabiti Andromede, neću se pojaviti! Briga me za proslavu! Rukom obara čašu. Ona se razbija, ali se brzo sastavlja. Podiže je. Još Hotosa! Ispija. Da, zato je Hlorija i ušla malo pre, da me podseti, priseća se. Ali ja neću da idem! Odlazi do prozora. Fotelja se pomiče za njim i on seda. Plavičasti Aldebaran gasne na večernjem nebu. Sećanje:

Po Starom kalendaru bila je godina 2089. kada je brod kojim sam komandovao uzeo kurs ka Sirijusu. Kako su promicale zvezde ispred i iza mene, tako sam se i ja menjao, kao zodijak, kružeći oko svog života kao oko galaktičkog središta. Prolazile su godine, decenije, stoleća. Menjao sam se. Medicina, psihologija, sociologija. Sve su udružile, pretočile svoja znanja u ono što smo tada smatrali nagradom: večni život.

U šumi sam. Stojim pod krošnjom nepoznate vrste drveta. Slično je hibridnom eukaliptusu koji je posađen širom galaksija i služi kao dobra drvena građa i hrana, kao pluća svetova. Purpurni listovi sa mladim pupoljcima šire smolasti miris nalik zorijumskom medu. Srećan sam. Fila me voli. Volim je. Svemir je beskrajan. Po starom katalogu, ovaj svet pripada galaksiji NGC 221, po novom, nazvana je Grumanova, po jednom čuvenom kosmoplovcu. Srećan sam. Svojim polumehaničkim plućima udišem rezak azot i uživam u tome. Genetičari već rade na organskim „superplućima“ za buduće kolonizatore. Zavidim im. Besmrtan sam. Gde će me odvesti več-

nost? Do koje zvezde? Do kakve spoznaje Multiverzuma? Majko, majko, hoću da živim večno! Srećan sam...

Hlorija. Lagano je ušla u sobu i sela kraj oca. Nešto nalik suzi blista na njegovom obrazu. Osmehuje joj se.

„Oče, zakasnićete na proslavu.“

„Kako mogu da zakasnim, kada sam večan? Vreme ne postoji za mene. Kćeri, zar nije besmisleno slaviti nešto što je postalo uobičajeno i svakodnevno? Noćas ću ostati ovde. Popio sam isuviše vina.“

Crvene oči njegove kćeri se smeše. Poznaje svog oca, dobro ga poznaje. Vesele je i plaše njegove promene raspoloženja, njegova narav, tako puna iznenađenja i tajni.

„Znaš li da si rođena iz ljubavi, mila Hlorijo?“

„Znam oče“, odgovara smerno.

„Ali ne znaš šta je ljubav?“

„Ne.“

Aldebaran je nestao sa svoda. Blješti Mlečni put. Stari zvezdani putnik, kapetan Urlikao, sedi u svom domu, kraj prozora, i osmatra duboke svetove na nebesima. Hotosko vino je proliveno. Hlorija je u biblioteci Akademije i traži u katalogu literaturu koja sadrži odrednicu – ljubav. Ne nalazi ništa.

Noć je. Urlikao sanja. Godina mu je sedam hiljada dve stotine devedeset druga. Majka ga doziva. On joj hrli u susret. Pada joj u naručje koje je prah i pepeo.

Majko, majko, ne želim da živim večno!

5 — G.H.O.S.T.

„Danas je moj red, zar ne?“ – govorio je dok se približavao laboratoriji.

Na stolu je ležalo telo Grolpha. Bilo je bolje očuvano nego vrste koje su pronalazili ranije. Oskara je podsećao na ajkulu. Goblinsku ajkulu.

Dohvatio je laser sa stola. Ličio je na „light saber“ iz SW-a, ali je bio kompaktniji, sa dužinom zraka od 3 cm.

Možda će ovoga puta da budu uspešni.

Zasekao je polako i precizno. Bio je stručan u tome. Nisu ga bez razloga izabrali. Samo nekoliko smrtnih slučajeva u trideset godina hirurgije, to je u takvom poslu bilo skoro zanemarivo.

Ostali su ga posmatrali kroz stakleni zid. Prekosutra se završava proces, tada je Tomov red. On je poslednji, kao i uvek.

Opipao je rukama da li je zasekao dovoljno duboko, i pomerio kožu u stranu. Po konzistenciji je podsećala na gumu.

Ugledao je dve kugle. Crvenu i zelenu. Šta li je to moglo da znači?

Upitna lica njegovih saradnika dodatno su mu povećala tenziju.

— Sve u redu? – upitao je Henri preko mikrofona.

— Iskreno, ne bih znao da kažem.

— Šta si našao?

— Mozak. Ali ovako nešto još nisam video.

— Misliš li da bi moglo da uspe?

— To ćemo da saznamo tek sutra.

Gregor i Stiven su pokušali da poprave atmosferu.

— Ovo ima da nam bude prva beba! – viknuo je Gregor.

— A ko će biti mama? – cerekajući se upita Stiven.

— Pa ti!

Svi su se nasmejali. Ali morali su da misle i na svoj zadatak.

Na matičnoj planeti Aluis, uspelo im je da uspore proces starenja, ali načina da se izbegne ili savlada smrt nije bilo. Za sada...

Aristokratija je po svaku cenu želela besmrtnost.

Nije im bilo dozvoljeno da vrše eksperimente na sopstvenoj rasi, zato su ih poslali u svemir. Išli su od jedne planete do druge, sakupljali leševe i pokušavali da ih ožive. Nije ni čudo što su sami sebe iz šale nazvali «Grobari». Bio je to naravno Gregorov predlog.

Bili su na brodu već nekoliko godina, međutim nije postojao neki značajan napredak. Proces reanimacije, i stvaranje otpornije jedinke prethodnom bioničkom modifikacijom, moglo je da bude rešenje svih problema. Nažalost do sada nisu uspeali da ožive ni jednu vrstu. Kao da im je nešto nedostajalo.

Bilo ih je petoro:

— Gregor (rentgenologija)

— Henri (autopsija)

— Oskar (neurohirurgija)

— Stiven (kardiohirurgija)

— Tom (kibernetika)

Zamena ekstremiteta bioničkim komponentama, i ugradnja elektroda u mozak, radila se u cilju „poboljšanja“ motoričkih sposobnosti. Takođe je omogućavala i transfer.

Oskar je uneo svoje rezultate u računar.

Prečnik, izgled kugli, boju, i na kraju lične zaključke.

Uzdahnuo je kada je završio. Osećao se usamljeno. Ponovo. Iako mu je rad pod pritiskom na neki način prijao, jer je voleo tempo, da bude godinama zatvoren sa četiri muškarca nije baš predstavljao njegov posao iz snova. Žudio je za tim da uradi nešto zaista veliko i nezaboravno. Dok je bio mlad, voleo je izazove, i želeo da vidi svemir. Nije ni malo oklevao kada su mu ponudili da učestvuje u „operaciji spašavanja čovečanstva“, iako je nekada bio ubeđenja da ono ni ne zasluhuje da bude spašeno.

Čitao je sve beleške o Grolphovima. Čime se hrane, kako žive, ko su im neprijatelji, ali način na koji funkcionišu bio je nepoznat.

Stiven je sledeći dan ušao da obavi svoj deo posla. Temeljan pregled srca.

Oskar je više voleo da posmatra. Mnogo je naučio od svojih kolega. Često je pričao sa Tomom, jer ga je zanimala bionika kao grana kibernetike. Zanimalo ga je šta je sve moglo da se prenosi na taj način. Mogućnosti su bile neograničene. Igrao se sa idejom transfera duše, ali to je po Tomu bila ludost koja bi rezultirala mentalnim nestajanjem tela sa skoro nikakvim šansama za uspeh.

Fokus mu se vratio na Stivena. Njegov izraz nakon što je ugleđao Grolphovo srce je nalikovao Oskarovom jučerašnjem, ali je delovao komično zbog veličine njegovih očiju. Nije bez razloga imao nadimak «Buljavi».

— Šta je «Buljavi», šta si se izbećio?

— I... ima dva srca!?

— Pa dobro, šta je tu neobično? Viđao si to i ranije.

— Jesam, ali ne ovako. Ovde se drugo srce nalazi u prvom! Proklet da si Henri, zašto mi nisi rekao?

Svi su gledali u Henrija, međutim on je ćutao.

— Čuješ li ti šta ja tebe pitam?

— Promaklo mi je.

«Postaju nepažljivi, to nikako ne valja» pomislio je Oskar.

— Promaklo? PROMAKLO? Kako može tako nešto da ti promakne?!

— Hajde Stivene, ne drami, dešava se i najboljima – Tom je kao i obično smirivao situaciju. Da njega nije bilo valjda bi se već odavno poubijali. Bio je nastariji i najstaloženiji. Uvek bi podizao jednu obrvu kada bi razmišljao.

Gregor je i za njega imao nadimak. Tom «D Obrva» Majkls.

— Da li će to da ima značajnijeg uticaja na eksperiment? – upitao je Tom nakon kratke pauze.

— Može da ima. Imamo dovoljno energije samo za pokretanje jednog srca. – procedio je Stiven, još uvek razočaran nepažnjom kolege.

Usledio je „finalni sastanak“. Održavao bi se svaki put pre konačne faze.

Tom je preuzeo reč.

— Sutra je poslednji dan eksperimenta ZXM, dosadašnji podaci su više konfuzni nego korisni. Imamo više pitanja nego odgovora. Iskreno se nadam uspehu, međutim ne mogu da kažem da sam ubeđen u njega.

— Rođeni optimista! – rekao je Gregor, i smeh je ispunio prostoriju.

— Večiti šaljivdžija. – prokomentariše Henri.

— Slobodni ste. – rekao je Tom kada su se utišali.

— Zar samo toliko? – razočarano se oglasio Stiven.

— Da. Odmorite se, sutra je novi dan.

Te večeri neka senka je ušetala u laboratoriju. Pomerala se neko vreme, trudeći se da bude što tiša, a potom nestala.

Ujutru su se svi okupili da vide kako će Tom nakon završetka „usavršavanja“ povući polugu.

Napetost je obuzela čitavu ekipu. Oči uperene u niskog, smeđeg naučnika, pune iščekivanja, pratile su svaki pokret.

Svetla su na kratko zatreptala i Tom stavi mali uređaj u uvo. Proveravao je puls pogledom. Dovoljno je bilo da mu se Grolph nalazi u vidnom polju. Osmeh mu se pojavi na usnama.

— On... on je živ! Evo upravo otvara oči!

Radosni usklici, rukovanja, zagrljaji.

— Ali... gde je Oskar? – oglasio se Stiven.

Oskar je posmatrao Toma, sporo prepoznavao njegove obrise, i znao da su konačno uspeali.

Bio je u pravu, deo koji je nedostajao bila je duša...

6 — Paprat

„Curo, krećemo?“

Mislim, pojma nisam imala šta radim u njegovom taksiju i gde idem. Nešto me je vuklo da izađem iz stana, stanem tu gde jesam i čekam. On je naišao, ušla sam, pobacala nekoliko flaša votke unutra i sručila na zadnju klupu. Njegova šatlkolica su bila tako prostrana i udobna, sa sve cvetno iscrtanim enterijerom. Priлично uvrnuto i simpatično, obećavalo je dobar provod.

Smestila sam se iza njegovog jakog vrata i širokih ramena, taman da u retrovizoru odmerimo jedno drugom pogleda i na suvozačkom sedištu primetila Kućnu sreću. Naizgled bezbrižno je prosipala svoje sitne zelene listove. E izem ga u biljku! Uz njega mi, nekako, ide samo Bagrem, a ne ovaj prevoljak. Pogledala sam u svoju saksiju i jedini sparušeni sedmoprsti list. Ako se dobro sećam, sinoć smo zajedno nazdravljale, mislim da je celu litru sasula u sebe. Sirota Paprat, biće da alkohol ne podnosi najbolje. Nisam znala ni zašto sam je ponela. Toliko mi je bio smešan taj landaravi listić, da mi je došlo da ga štrpnem i otkinem, ali je stalno bežao. Neprestano sam štipkala u prazno oko njega. To mi je bilo još smešnije. Na kraju sam pustila saksiju da se otkotrlja na sedište, zavalila u meku kožu, nategla gutlj-dva do tri i odvažno zapovedila: „Vozi!“

Dao je po gasu i sjurili smo se u crni kosmos. Želudac i mozak su mi se tako posvađali, ko će gore, ko dole da su i mesta izmenjali nekoliko puta. Jedna velika zvezda je sa raširenim bodljikavim

ustima išla tačno na mene; kad nisam umrla. Onda ju je nešto tako zveknulo usput i odbacilo od nas pa sam joj se opet mogla plaziti iza leđa.

Galaksijom je još uvek tutnjala oluja, slabija od poslednje u kojoj sam bila, ali i dalje preteći jaka. Naši previše sporo, ali uspešno, rade na izgradnji sigurnog galaksiputa između novih planeta. Za nekoliko vekova ćemo se, valjda, voziti bez ovih silnih padova i obrtanja.

Mislim da sam i zadremala.

* * *

Nema veće mrzovolje nego kad te trgnu iz slatkog sna. Mislim da se baš to dogodilo. Usporili smo i na raskršću X21 skrenuli levo na galaksimagistral. Flaše su se, uz sitno zveckanje, skotrljale po sedištu pravo na moje butine. Naglo smo se obrnuli naglavačke, staklarija se razletela, cakajući me po glavi i bubrežima. Jedva sam je pokupila. U krilo mi je sleteo i suvonjavi listić, saksija odmah za njim. Ovaj put sam ga ulovila, ali nisam znala šta ću s njim.

„Aman čoveče, šta radiš?!“

„Moramo da pokupimo još neke likove.“

’Likove’? Dobro zvuči, što veća ekipa, bolji provod. Ako sam u čemu bila ekspert, to su zabave. Pioniri-graditelji ne mogu samo da rade, zaslužili su da se kadgod malo i opuste. Zato sam im i poslata. Nategla sam još nekoliko puta i prepustila planiranju najveće žuraje do sada.

‘Likovi’ su bili poširoke i tako me nabili u vrata da sam jedva disala. Nekako čudno potišteni, složili su se jedan uz drugog kao sardine; ni trunčice života u njima. Svaki je u rukama snažno stiskao po jednu saksiju, sa biljkom neprepoznatljivog izgleda. Nezainteresovano su odbili flašu i nastavili prazno da bulje ispred sebe; samo poneki uzdah.

„A da popijemo po jednu?“ Pokušala sam da poremetim ritam njihovih uzdisaja. Pogledali su me kao da me prvi put vide. „Možda bi cice mice tratinčice nategle malo?“ cerekajući se, nagnula sam flašu prema izvirujućim štapićima u saksijama.

„Ostavi ih, nisu to tratinčice“, odbrusio je grubo onaj do mene, i glasno ušmrknuo providno iz nosa. „Moj Fikus, nema ga više.“

„Ni moje Šeflere“, dopunio je tužno drugi.

„Hm, zanimljivo“, ispravno sam zaključila. Uvek sam, uz flašu-dve do tri, postajala pomalo mudrac. „Znači, tako oni izgledaju. A ja mislila da treba da imaju listove, da, nekako, više liče na tratinčice“, toliko mi se dopala ta reč da sam je do jutra mogla ponavljati i tražiti joj rimu; tratinčica-blatinčica-slatinčica...

„Prestani više da se tako blesavo smeješ, zar ne vidiš da su mrtve? Moju su pojele vaške!“ Ovaj prvi je bio baš neka mrga, morala sam ga malo oraspoločiti, i baš kad sam, konačno, tratinčicu smestila u melodiju i našla joj parnjaka dlatinčicu, prekinuo me je buljeći u moju saksiju: „Pa i ti si tvoju ubila!“

„A ne, izvinućeš ti, moja Paprat je sasvim dobro, samo je malo mamurna od pića, sinoć smo preterale. Sutra će biti k'o nova. Ja moju svetinju umem da čuvam, znaš? Nisam k'o neki.“

„I šta ćeš sad? Kako ćeš im to objasniti?“

E sad me je već iznervirao. Potražila sam u retrovizoru podršku, ali me jakovrati vozač nimalo nije konstatovao. Gledao je pred sebe, još jače nagazio po gasu i samo pružio ruku preko svoje Kućne sreće, da ne sleti sa sedišta. Nisam više mogla da se nosim sa ovim glupostima. Zagrlila sam svoj listić i poslednju punu flajku i, odlučila da se durim.

* * *

Sleteli smo, prilično bolno za moj želudac, koji se i dalje mučio pitanjem da li je gore ili dole. Naglavačke sam ispala iz taksija, pravo pred njegove noge. Nasmejala sam mu se nedužno, on meni pakosno. Zalupio je vrata za sobom i zajedno sa svojom glupavom biljkom odjurio dalje. Ona nikad ne bi mogla biti tratinčica.

Ova planeta nije bila ništa spektakularno, ali ok, zabavljali smo se i na jadnijim. Mora da smo tek počeli da je pripremamo za naseljavanje, što je značilo da je ovim graditeljima zabava potreb-nija nego ikome.

Povela sam svoja dva 'lika' u veliki provod, više kao oslonac da ne padnem, nego iz želje da se sa njima zabavim. No, šta je tu je, i ja sam pionir na važnom zadatku.

Dvorana tek nije bila nešto, svetla jaka, tišina još jača. Bar je kamera bilo svuda. Ok, i to je dobar početak, zabavljaćemo masu koja nije tu. Dopalo mi se.

Svako je dobio svoju kabinu, baš zabavno.

Svetla su se pogasila, kamere uključile, reflektori obasjali svakoga od nas. Mislim da sam pala u nesvest.

* * *

Žedna sam. Kao da se ništa nije dogodilo. Osim sedmoprstih listova na mojoj glavi. I nosu. Umesto mojih ruku. I stomaka. Osim jednog velikog fikusa i široke šeflere u kabinama do moje. Skoro pa ništa.

I dalje sam žedna, osećam potrebu za nečim, kao alkoholom.

7 — Gvozdena vila

Pukovnik Enaja Blon vukla je nadimak Gvozdena Vila još od Vojne akademije; kao jedino žensko u klasi davala je sve od sebe da se izjednači sa ostalim pitomcima, pa je zbog dobrih rezultata zaslužila prvi deo nadimka. Drugi deo je bio više posprdnog karaktera, jer na sve je ličila, samo ne na vilu sa svojim konjastim licem i sitnim očima. Plakala je u svlačionici kada se konačni nadimak formirao i prvi put joj bio tresnut u lice; istog dana se zaklela da više nikad neće plakati. Ostala je dosledna sebi sledećih 12 godina dok se mukotrpno pela na lestvici Intergalaktičke Armije; čak i kada joj je umro otac stajala je mirno i bezizražajno dok su mu telo ispaljivali u svemir. Ako joj je suđeno da bude Gvozdena Vila, to će i biti, nema više mesta za Enaju Blon.

Ono što ju je stvarno uzdrimalo bilo je naređenje da preuzme komandu nad postajom na Pšeničnoj planeti br.9; smatrala je da ona, kao junak pobedničkog rata sa Ujedinjenom galaksijom Zbor-7A, zaslužuje više od prekomande na jednu od 14 planeta za uzgoj pšenice. U Glavnom štabu joj je objašnjeno da na PP br.9 postoje problemi sa lokalnim živuljkama, kao i da su se dva prethodna komandanta postaje ubila, a treći završio u ludnici, a žetva se bliži.

— Gvozdena Vilo, znam da ste Vi pravi čovek za taj posao!— dodao je general Zig tapšući je po ramenu, dok je ona želela da mu ugradi lakat u lice zbog tog „čovek“, izgovorenog sa očiglednom ironijom.

— O detaljima će Vas obavestiti kapetan Žega, zamenik komandanta na PP br.9. Siguran sam da ćete ovaj zadatak obaviti sa-

vršeno, kao i sve do sad, pukovniče. – rekao je general Šojn i vratio se proučavanju izveštaja, što je bio znak da je razgovor završen.

Salutirala je i krutim koracima napustila Glavni štab.

Dan kasnije obrela se na PP.br.9. Uradila je domaći zadatak koji je sama sebi zadala, te je znala da je u pitanju jedna od slabijih žitnica, pšenična polja su predstavljala samo tanak pojas koji je presecao planetu na pola, razdvajajući dva ogromna planinska venca, naizgled bez drugih znakova života. Nije uspela da sazna ništa o pretnji od strane tajanstvenih životinja.

Kapetana Žegu zatekla je kako raspoređuje teško naoružanje i vojnike u jednom klanu nedaleko od postaje.

— Večeras bi trebalo da krenu — objasnio je — Svake godine u ovo vreme prelaze sa jednog kraja planete na drugi i to baš kroz ovaj klanac, rašire se posle po celom pojasu i unište useve, ima ih na milione!

— Kakve su to životinje? Da li su agresivne? Koliko dugo ovo već traje?

— Uh...— Žega je bio zatečen brojem pitanja – Pukovnik Gvozdena Vila, zar ne? Čuo sam dosta o Vama...Ovako, zovemo ih Grudve, bele su i kudrave, nikad nikog nisu povredile. Ovako je još od formiranja žitnice pre 10 godina, treća mi je godina ovde, verujte mi, ovo je užasan posao. Verovatno ćete videti koju Grudvu pre početka, obično prvo dolaze pojedinačno ili u manjim grupama, pucamo tek kad stignu u zbijenim gomilama. Bez obzira na sve izvestan broj ih se uvek provuče, na nama je da učinimo da taj broj bude što manji...

— Sve je to sranje!!! Ne mogu više da podnesem ovo! – počeo je da viče dežmekasti vojnik koji je stajao u blizini – Ove naušnice ne pomažu! Ako još jednom budem morao da slušam te krike...

— Naredniče! Vratite se odmah na svoj položaj! – kapetan Žega je dobro upravljao svojim ljudima.

Narednik progunda nešto, sede za ogromni laserski top i usmeri ga ka klancu.

— Naušnice? U čemu je problem?

— Ne znate? Pa, Grudve dok umiru ili su povređene ispuštaju krike koje stvarno nije lako slušati, a često ni naušnice ne pomažu, kao da jauču na nekim nemogućim frekvencijama. Ljudi to teško podnose, međutim, ja sam se navikao...

Gvozdena Vila se nasmeja u sebi; ovo ovde ne može da se poredi sa onim što je doživela u ratu, ona sigurno neće imati problem sa čišćenjem terena od nekakvih glupih živuljki. Ako su prethodni komandanti odlepili zbog takvih stvari, mora da i nisu bili dorasli zadatku. Kada se ovo završi, odbrusiće budalama u Glavnom štabu, zahtevati premeštaj i neka normalna zaduženja, možda nešto na granici, čula je da se tuda ponovo motaju nikad mirni Šedbani.

Ostavila je kapetana Žegu da rukovodi paljbom, dok će ona iz postaje narediti otvaranje vatre i nadgledati celu operaciju iz komandne sobe, koja je gledala pravo na klanac.

Ugledala ih je dva sata kasnije, dolazili su klancom kao spora bela reka. Komandovala je paljbu i zavalila se u stolicu. Imala je osećaj kao da još jednom gleda isti dosadni film, ništa nema zanimljivo u belim dlakavim zverkama raznesenim bez borbe.

Nešto je šušnulo iza nje, munjevito se okrenula u stolici sa pištoljem u ruci. Bela, malena, pufnasta prilika stajala je na vratima i gledala je ogromnim plavim očima. Ovako izgledaju Grudve?! Ovo više liči na igračku za malu decu; čupava loptica sa malim šakama i stopalima. Odmah je pozvala Žegu.

— Ah, zavlače se svuda! Izbacite je ili je likvidirajte sami, nema opasnosti od jedne! – vikao je Žega pokušavajući da nadglasa tutnjavu topova.

Prišla je Grudvi koja ju je posmatrala pitomim, radoznalim pogledom. Pomazila ju je po glavi i sagla se u visini njenih očiju. Tada ih je čula.

Nije to bio krik bola, već neke sveprožimajuće tuge, prvo je došao spolja, a onda je prvo počeo da joj kruži celim telom, pa zarivši se u um da evocira brza i kratka sećanja na slične zvukove, tihi plač deteta, cviljenje slepog šteneta koje traži majku ili umirućeg laneta, spajajući se sa svima i na kraju formirajući reč koju isprva nije mogla da razume. Poklopila je uši šakama i zgrčena se dovukla do komandnog pulta. Videla je narednika kako je pokušao da usmeri top prema ostalima, ali su ga dva vojnika odvucla, dok su se svuda oko njih gegale bele siluete. Kapetan Žega je seo za top i nastavio da puca u nadiruću masu, gluv za sve oko sebe. Ponovo je počelo. Ovoga puta je razumela.

— Enaja, Enaja, Eeenaaajaaa!

Grudve su umirale svuda po klancu i oko postaje, ali zvuk je i dalje ispunjavao komandnu sobu.

— Enaja...

Zagrllila je malo biće pored sebe i, prvi put posle toliko godina, zaplakala.

8 — Tragač rajskog sveta

Postoje milijarde galaksija tamo. Milijarde zvezda, u svakoj od njih. Milijarde planeta. Mi treba da nađemo samo jednu.

Gledam u crno platno istačkano sjajnim, belim čiodama, izvorima života. Peta godina, od kako sam napustio matični brod, poslednji dom ljudske rase; sedma generacija koja živi van uništenog sveta, traži, luta. U beskrajnom crnilu, tražimo tačku svetlosti. Uzimam dva lista papira. Na jedan upisujem karakteristike planete u čijoj se orbiti nalazim. Povlačim liniju.

Nenaseljiva.

Zovu nas tragači, oni koji će naći rajski svet — novi dom. Opremljene malim brodom jednočlane posade i opremom za orbitalno skeniranje planeta, šalju nas u potragu kada uđemo u treću deceniju. Svetlosni pogon nas vodi od jednog do drugog kamena. Put je dug, a ja postajem umoran.

Srećem narod pod nazivom Bentari. Putuju u floti od preko stotinu brodova, čudnog izgleda, svaki je drugačiji i neobičniji od prethodnog. Preko komunikatora ih pitam ko su, odakle dolaze.

„Mi smo putnici, tražimo svet koji smo odavno napustili.“

„Zašto ste ga napustili?“, pitam, iznenađen.

„Mislili smo da ćemo naći bolji. Prevarili smo se.“

Bolji... Ljutio bih se, ali ih razumem. Kada se Zemlja okrenula protiv mojih predaka, mislili su da će se samo pokupiti i otići, na svet koji je bolji. I oni su se prevarili. Pitam ih, da li znaju za planetu koja bi odgovarala mom narodu.

„Mi ne znamo. Ali, ako nastaviš kuda si krenuo, doći ćeš do Nihila, oni će znati. Samo moraš požuriti, jer videsmo flotu ratobornih Kirdana, upućenu ka njihovom svetu.“

Bentari odlaze, kroz brodski prozor gledam u kamen koji ostaje iza njih, mračan, pust. Da li bi napustili svoj dom, da su znali koliko je teško naći drugi? Uzimam dva lista papira, u slučaju da se nešto dogodi sa kompjuterom. Na jedan upisujem karakteristike.

Nenaseljiva.

Nije mi dugo trebalo da nađem nihile, ali su me kirdani prestigili. Oko planete kruži prsten metalnih delova, krš preostao od dve flote. Manevrišem kroz njega i primećujem da bitka još uvek traje. Ipak, napadači su nadmoćni i nemilosrdni. Okružuju preostale nihilske brodove i oružjima kakva do sada nisam video ih pretvaraju u plutajuće grobnice, savršene detalje na kosmičkom svodu.

Moj brod biva zarobljen. Dok me sprovode ka svom glavnom komandujućem, stražari mi govore da nisu pucali, jer nema časti u ubijanju onog koji ne može da se brani. Njihov vođa je krupniji od ostalih; koža mu je tamna, siva, prošarana debelim venama. Glava mu je stena, ispunjena kvrgama, posledicama brojnih borbi koje je prošao i pobedio. Ne treba mi objašnjenje da je to najveći ratnik njihove rase.

„Šta si ti, biće mizerno? Šta tražiš ovde?“, pita me, nozdrve mu se šire kao da će me progutati.

Zadubljeno me sluša dok pričam o sebi i svom narodu. Zauzavljaju me kada mu kažem zašto sam došao do nihilskog sveta.

„Nihili su slab narod. Veruju u propovedi iz starih knjiga, veruju da postoji nešto više od onog što se može opipati kožom, ose-

titi mirisom. Treba im vođstvo, zato smo mi tu, da ih uputimo u stvarnost.“

Podseća me na vođe starog sveta. One, koji su napustili reči drevnih vremena, jer nisu želeli da ih shvate; jer im nisu odgovarale. Možda, da smo više verovali, naš svet se ne bi okrenuo protiv nas. Možda, da smo se bojali sudnjeg dana, ne bi se ni dogodio. Možda ne bi lutali ovom beskrajnom, crnom pustoši.

„Dopada mi se tvoj narod, biće mizerno.“, nastavlja, „Vodili ste mnoge ratove. Videli ste mnogo stradanja. Biće mi zadovoljstvo da krvarim u bitkama sa vašim ratnicima, kada se ponovo uzdignete.“

Naređuje svojim učenjacima da pronađu lokaciju rajskog sveta u nihilskim drevnim spisima, a zatim me oslobađa i želi sreću u potrazi.

Pogledom ispraćam svet koji napuštam. Iako na njega nisam kročio, zamišljam guste šume i visoke planine; bistre potoke i nepregledne okeane. Sve ono što okom nisam video, a u mislima mi je toliko blisko, opipljivo skoro. Uzimam dva lista papira. Na jedan beležim podatke.

Nenaseljiva.

Put koji prelazim je dug, naporan. Ipak, sada imam cilj; znam gde idem, lakše je. Osećam da sam blizu, da se mojoj potrazi bliži kraj. Sa prvim borama na licu, stižem na odredište. Ne treba mi skener da mi kaže da je planeta ispred mene naseljiva. Iz orbite se vide zelena polja i duboke vode. Čak me i kontinenti podsećaju na dom. Želim da se spustim, da je vidim izbliza, osetim netaknutu prirodu pod nogama, udahnem nereciklirani kiseonik.

Bljesak svetlosti me sprečava. Moj brod je nestao; sada sam samo ja, plutam u crnom. Ispred mene je svetlucavi entitet, anomalija rekao bih. Progovara.

„Ja sam čuvar rajskog sveta. Šta te dovodi pred mene?“

„Moj narod nema dom; tražimo ga već generacijama.“

„Da bi mogao da prisvojiš ovaj svet kao sopstveni, moraš znati odgovor na večno pitanje.“

„Koje je pitanje?“

„To zna samo onaj, koji daje odgovor.“

Šta je to što stoji ispred mene? Biće, uzdignuto na nivo postojanja koji ne mogu da shvatim? Bog? Misli lutaju ispred očiju. Prevrćem odgovore: Vera, Reč, 42... kako mogu znati odgovor, ako ne znam pitanje? Ko sam ja da dam takav odgovor, kada ne mogu da shvatim ni ko me pita.

Bljesak me je opet zaslepeo. Na brodu sam. Nije ni sačekao da kažem nešto, znao je da nemam šta. Čovečanstvo je nemo. Odgovor je možda jednostavan. Verujemo da je stvarnost komplikovana, a nije; možda je mi samo činimo takvom. Ono što znam, surova je. Planeta ispred mene je kamen, hladan i mrtav već milionima godina. Vadim dva lista papira. Na jedan upisujem karakteristike.

Nenaseljiva.

Podižem pogled ka beskrajnom crnilu u kojem moje oči vide samo ništavilo. Prostor, u kojem postoji sve, a prazan je, poput unutrašnjosti mog broda. Siv, poput metala od kog su zidovi napravljeni. Zloćudan, poput sumornih misli koje me prate. Umoran sam od gledanja, od traženja. Sede vlasi i hiljade ispisanih listova mi

govore, vreme je da pođem nazad, ka matičnom brodu; stvarnom domu.

Spuštam pogled ka drugom listu.

Možda sretnem još neki narod, još neko nepojmljivo biće, u povratku.

Još nekog, ko će čuti moje reči.

9 — Miki Maus

Granica je oduvek bila ovakva, bljuzgava i mrljava, kao nategnuta priča. Glupavo se izvijala uokolo, ispunjavajući samo pun pogled. Pogasio sam potisnike, prepustio šatl besciljnom ljuljuškaju.

Tamo sa leve strane, na drugoj okuci pred ravninom, godinama sam uvežbavao petlju iz bočnog leta. Nikako nisam uspevao da ispeglam propadanje pri izletanju iz donjeg vrtloga. Takvih finesa se retki i sećaju, na Akademiji se nešto slično svakako nikad nije učilo.

Granica je odavno postala jedno dosadno mesto, ništa više do pojam na mapi, crta. Ostalo je da smo sa ove strane jedino Mi, a sa druge isključivo Oni. Niko se više nije sećao razloga zašto je Granica baš tu gde jeste.

„Granica...“, mljacnulo mi je iza leđa „to mu dođe nešto kao... kao, kraj sveta“, zavalio se u susedno sedište, bolje se umotavajući u plavkasto ćebe. Raščupan i krmeljiv, nezainteresovano je zurio u nju ispred nas. „Zar ne, Admirale? Ovo bi trebalo biti ta, tvoja, Granica“, zevao je preko reči.

„Zašto ne spavaš?“ Ćutao je. „Admirale, kafa?“

„Kafa! Admirale, zar i misli čitaš?“ iskezio mi se.

„Idi pa nam je donesi. Admirale“. Nevoljno se pridigao i odšljapkao do replikatora.

„Koliko nam još treba do Bezdaglede²², dobrih nedelju dana? ... Gluposti. Nekakvi, pregovori...“ zevao je kao da bi da izdahne san iz sebe, „koji ćemo im mi...“, češkao se negde dok je replikator zujkao pronalaženjem moda vrele kafe.

„Nego, jesi li ikad...“ grlio je čebe pružajući mi pušću šolju, „ovde si odrastao, zar ne, vi ste ovo i nazvali Granicom... Tvoj narod je i moj, da tako kažem, postavio ovo ovde“, mahnuo je kao da dosadnog insekta tera u materinu, „da bude linija, šta li već“, omamljen pomanjkanjem sna borio se da rečenica ima ikakvog smisla. Zavalio se opet u stolicu, bezobzirno opružajući noge po komandnoj tabli.

„Admirale, za ovo bi na Akademiji dobio po njušci, miči ih dole.“

„Akademija, mo’š misliti...“, ni pomerio se nije „Admirale, kaži... ti... meni... jesi... li... ikad...“, srkutao je vrelo iz šolje preko svake izgovorene reči, kao da ih dezinfikuje, „bio tamo preko? Mišlim, još nisam čuo za Graničare koji ne švrljaju“ konačno je izdahnuo sve do kraja, puštajući da mu se para sveže popijenog sjedini sa onom iz šolje.

„Znam za njih nekoliko koji su prešli preko. Znam i gde. Za one koji su se posle toga vratili, ne zna niko“, pirio sam u šolju, upoređivao segmente Granice sa njenim upamćenim razmerama. Pramičci su se odbijali od šolje, pomalo mutili sliku.

„Oдавде, па довде“, trznuo sam šakom oivičavajući deo koliko nam je pogled dozvoljavao, „ima tri prelaza, i jedan...“, prebrajao sam po glavi da li mi je računica najtačnija, „da, ipak ima još jedan, nadole, tamo sa desne strane, ali...“

„Šta je sa njim?“ pucnuo je jezikom gladeći ispijeno, „Gde je?“ nagnuo se i konačno spustio stopala. Žmirkao je izvirujući udesno. „Gde je to, Admirale?“

„Tamo. Vidiš onu kvrgu?“

„Ono što liči na Miki Mause?“

„Da, taman da mu se provučesh između ušiju. Tamo, kažu, da je bio još jedan prolaz u Granici.“

„I baš niko se nije vratio od preko?“ blago klateći glavom i stisnutih usana, ciljao je tačku prolaza između dva mišja uha.

Mučio sam se, ali mi se njihova imena nikako nisu pojavljivala. Kao balavac sam ih sva znao, i bilo je kao pesmica, imena bi se sve nastavljala jedno na drugo. Plašili su nas njima. „Ako ne pojedesh sve postaćeš kao onaj... taj i taj...“

Ne vredi, sva sam ih zaboravio.

Izvrnuo sam u sebe šta je ostalo u šolji, poslednji gutljaj zadržavajući u ustima da svojski zapeče. Nisam znao šta ću sa njom praznom, gurnuo sam je pod sedište.

„Kragna Koferaš. Kragna Koferaš!“ ispililo mi je odnekud preko usana, „Kragna je poslednji prešao Granicu“, konačno se i slika preklopila sa imenom, pasujući savršeno, „dažmekast, zabunjen lik, skoro pa seoska luda“, sve se vraćalo bujicom, „živeo je tamo“, upro sam palcem iza leđa.

„Gde, tu iza, u magacinu rezervnih delova?“ kezio se.

„Ne Admirale, na X12-RV2 je živeo. Prilično neprijatno mesto.“

„Reče neko ko je odrastao na graničnoj RV1!“ zahuktao je mesto kikotanja. Srećom, i umuknuo, preča posla namirivanja svraba su ga baš ometala.

„Opet buve, Admirale?“

„Gde se sve vucaramo, i ne bilo ih“, plevio je ćebe. „Da, opet buve“, kao da ih se na sekund posramio, ali brzo i setio kako dalje, „nego, količko te plaća Akademija, za sve to znanje i finoću. Količko?“ Nalaktio se na komandnu tablu. Sad je već bio bezobrazno otvoren.

Pokušao sam da razmislim; prelaz od sentimenta slučajne posete kućnom pragu do otvorenog ignorisanja pravila se delilo smešno malom snagom. Upalio sam predgrejače glavnih potisnika.

„Miki Maus?“ vratio se nezainteresovanom umatanju u ćebe „Siguran si, Admirale?“

„Miki Maus. Admirale.“

* * *

Tišina. Ista kao i sa Naše strane. Okrenuo sam šatl bliže izlaznom putu odakle smo i došli. Ništa se nije ni grimasom odavalo. I dalje je sve bilo mirno i fino.

„Eto. I tu smo bili“, nagnuo je šolju da se uveri u njenu ispraznost, promućkao sa gađenjem talog, spustio na komandnu tablu pred sobom. Po šuškanju rekao bih da je masirao neobrijanu bradu. „Doručak, Admirale?“

„Doručak...“, još uvek sam pokušavao da vidim išta od tog mog sveta iza maglina Granice. „Da Admirale, doručak bi valjao.“ Ništa se nije providelo. Prazno muljavo i neprozirno, kao blato da se presipa.

„Kragna Koferaš!“, kikotao se vukući noge za doručkom. „Admirale, Gospodine Kragna Koferašu, može li jedan omlet, slanina i paradajz na kriške?“ Duboko je uzdahnio pred replikatorom, opet se drapajući. Još neko vreme je postojao tamo, šuškao, valjda popravljao cebe prebačeno preko ramena.

Više nisam uspevao odbiti ni pogleda od Granice. Nije to bila hipnoza, ali snaga joj je svakako bila neuporedivo jača od moje. Pričala mi je neku drugu priču. Prebacio sam pogon na bočne polupotisnike. Šatl se zatresao i postavio u smeru kojim smo prešli Granicu.

„Ti si lud!“ čuo sam kako mu tanjir ispada, zakratko se kotrlja podom, lomi o zid replikatora. „Ti si lud! Admirale, stani!“

„Misliš, Admirale? Možda. Vrlo verovatno!“ namignuo sam mu i dodao gas glavnim potisnicima.

10 — Slepac

Počeli su da ga zezaju sinusi. Kao i uvek pre peščane oluje. Krene sa bolom oko očiju, potom se proširi na slepoočnice. Bol prati obavezna nervoza koja umine tek kad probadanje u glavi prestane, što obično bude za pet-šest sati.

Pogledao je u kalendar, ko zna koji put danas. Još tačno devedeset četiri dana do odmene. Devedeset četiri dana, u zagušljivoj kontrolnoj stanici od sedamdeset kvadratnih metara, na ovom sveže teraformiranom izbljuvku od planete. Teraformiranom? Kako se ne smejati od muke? Vreli vetrovi, oluje koje nanose pesak oštar kao gvozdeni opiljci. Vazduh, ređi od pišaćke posle dvogodišnje hibernacije. I isto tako kiseo.

I rudnik, blagosloveni robotizovani rudnik po kome je planeta i dobila maštovito ime-Rudnik. Nekada su četiri čoveka činila polugodišnju smenu u stanici, pa i onda je bilo teško ne ujedati kolege nakon tri meseca. Pre dve godine Agencija je procenila da će rezerve iridijuma potrajati manje od deset godina. Trojica iz smene proglašena su tehnološkim viškom i vraćena na Mitridat. Imao si sreće, Simone Stankiću, rekao mu je šef. Ostaješ.

„Čoveče, kako me ubolo“, nasmeja se. Od muke, naravno. Ona trojica će hladiti jaja, trošeći sasvim solidne otpremnine, dok će on sušiti zube ovde još osam polugodišnjih smena, sam kao avet.

Dobro, ne baš sasvim sam.

„Mala!“, povika. Jače je od mene, tutnjilo mu je po mozgu. Zašto sebe lagati? Odlučio je: premalo zadovoljstva bolje je od ni-malo.

Ušla je u kancelariju odevena u radnički kombinezon. Kako ga je nekad palilo to izdanje. Savršeno prljave kose, kože prepune sitnih ožiljaka i opekotina koje joj je darovao.

Poklon Agencije, tačnije Odseka za psihičku stabilnost zaposlenih. Načelnica OPSZ-a, njegova školska drugarica Saška Vilovski poslala mu je najglupljeg mogućeg androida, nesposobnog za bilo kakvu simulaciju osećanja i užitaka. Sedam ili osam puta se zarekao da je više neće ni pipnuti. Osam ili devet puta je pogazio reč.

Zapalio je cigaretu. „Voliš li me?“

„Volim te.“ Naravno.

„Zato što sam visok 163 santimetra?“ Postajao je sve nervozniji, bolelo je kao da su se neki patuljci ukopali u slepoočnicama i tukli čekićima.

„Da. Volim tvoja 163 santimetra.“

„Zato što sam debeo i ćelav?“ Mozak mu je bičevao plameni bol u jednakim intervalima. Opet je osećao neodoljivu želju da se iskali na njoj.

„Da, srećo.“ Može li gore...

U stvari, shvatio je da ga nervira manje-više sve što Mala kaže.

„Klekni.“ Sledio je standardni ritual. Ona će to odraditi glupavo mehanički, nakon čega će joj on ugasi dve-tri cigarete na savršenim leđima. Ako bude uspeo da svrši. Ako ne, moraće malo da je zaseca po dugim nogama.

Prvih dana bio je srećan kako se samo može zamisliti, takvo telo mogao je videti samo na reklamama. Bila mu je prva za nje-

govih suvih, čemernih trideset sedam godina. Na Mitridatu nije bilo prostitucije te se ni tako nije mogao omrsiti. Sa zaposlenjem na Rudniku usahnula je svaka nada da će ga žensko oko ugledati. Međutim, kada je pročitao Uredbu o osnivanju OPSZ-a i opis aktivnosti koje su imale za cilj dizanje morala zaposlenih nije više mogao da se smiri.

Brzo je shvatio da mu Mala neće pokloniti ni najmanji uzdah, koliko god se trudio. Cela dva meseca nije mu bilo bitno što mora sam da joj širi noge, da je namešta i okreće kao da je lutka. Divljao je, bio je gospodar. Onda se promenio vremenski ciklus i vratile se peščane oluje, a sa njima rat sa sinusima. Android naravno nije postajao spretniji. Prvi put joj je ostavio ožiljak kada mu je trebalo čitavih petnaest minuta da je namesti za pozu šezdeset devet. Dok se ona pozicionirala njemu se spustio, pa je zblanutu Malu žigosao užarenim francuskim ključem.

Slično će biti i sada, po svemu sudeći. Nije bio ni blizu vrhunca. Cimala je (kao uvek, uostalom) glavom napred-nazad, čvrsto ga držeći u ustima. Izluđujuće identični pokreti, čiji se ritam povremeno poklapao sa udarcima neumornih sinusnih patuljaka.

„Dosta! Diži se!“ Udari joj šamar. Zanela se, ćuteći, ne menjajući izraz lica. Nije bila programirana da priča, samo da odgovara na pitanja. Međutim, umesto da se uspravi i zagleda se u njega praznim pogledom, čekajući naredjenja, legla je na pod i naglo se ukočila kolutajući očima.

Prvi put je nešto samoinicijativno izvela. Barem je tako izgledalo.

Da je pored stanice prošao karneval, Simon ne bi bio toliko šokiran. Ukipljeni android nije prestajao da izvrće beonjače, svo vreme ispuštajući tihi piskavi zvuk, nalik na poludeli Rodeksov brojač. Trajalo je čitav minut, nakon čega je Mala ustala, tako hitro da Simon samo što nije pao u nesvest.

„Redovan godišnji izveštaj. Moj drugi. Stupila sam u službu pre dve mitridatske godine.“

„Šta pričaš ti...Kome izveštaj? O čemu?“

„Agenciji. Molim te da ćutiš. Stiže poruka.“ Na Simonov užas, Maloj se izraz lica izmenio za tren oka. Postao je...odnekud poznat.

„Između smeha i plača, uvek biram prvo. Ti me bar nikad nisi video ozbiljnu, školski.“ Strašno, neumoljivo grlo Saške Vilovski. Na tren je pomislio da pobegne iz prostorije i nadiše se kiseonika iz boce.

„Saška? Mala, šta se dešava?“

„Dešava se razgovor starih drugara, Simone. Ne boj se, preživćeš. Ako budeš brz.“ Opet smeh.

„Ama ne razumem, šta se dešava?“

„Dešava se to da ne voli svako tvoja 163 santimetra, još manje to što si debeo i ćelav. Srećo. Takođe ne volim prozivke da si dobio model BS-DM-1 od mene zato što smo, hm, stari drugovi. A najmanje volim tvoje uništavanje inventara, jer će mene direktor lično jebati zbog toga. Hm?“

Ćutao je kao riba. Kao Mala do maločas.

„Tako sam i mislila. Ovo je najmanje što mogu da učinim za tebe. Mala, dušo-pokreni opciju 44. Simone, imaš 10 sekundi da nestaneš iz sobe.“

„Ma daj, Saška, ovo je neka zajebancija.“

„Možda. Deset, devet, osam...“ Telo androida počelo je da zeleni. Sobu je najednom ispunio užasan smrad. „Sedam, šest, pet...“

Do kraja života se divio sebi i onome šta je izveo za četiri sekunde. Pre eksplozije jasno je čuo Saškin krik: „Još devedeset četiri dana! SREĆNO DRKANJE, ŠKOLSKI!!“

11 — Преврат

Миластин се закикотао када је открио да наслов у новинама: „Деца на комад“ заправо гласи: „Пелене за децу на комад“. *Како би то било добро*, мислио је док је брисао прашину, *како би било добро да још увек могу да се купе деца...* У време док је ова радња била легална на Теритргу 7, људи су масовно узгајали децу-робове. Само капљица мушкарчевог семена и две капљице женске пљувачке (открило се да пљувачка позитивно делује на моторне и когнитивне способности детета) и генетристичкопедионална машина створила би супер-дете, способно да рмбачи за рачун родитеља-робовласника и до тридесет сати дневно!

Ово нису та времена, сетно се сети Миластин. Живео је у доба феминолигархије, када деца нису смела да се злоупотребљавају. Мајушне руке и прстићи нису држали пијукчиће у рудницима Теритрга 7, планете пребогате златом и сребром. Њихови уздаси и кашљуцања нису испуњавала мрачне зидине планетине утробе.

Мушкарци широм света радили су у две смене – прву половину године радили су једни, док су други били њихови чувари, а другу половину године, или петсто седамнаест дана, улоге су се обртале. Испоставило се као врло функционалан систем, то обртање. Олигофеминискиње су знале да окрену мушкарце једне против других.

Тако, ово је било Миластинових пола године. Муке Рахманове, говорио је често, сећајући се првог краља Теритрга

7, кога су жене збациле с власти, ушклопиле, обријале му бркове и успоставиле своју власт. Муке Рахманове.

Брисао је прашину, повремено ридео, али брисао, брисао и брисао. А онда је усисавао. И још мало ридео.

Када је обрисао храстов сто стар не мање од три века, нашао је да му по мозгу стружу чудновате, безобличне сумње, тек замеци нечега што га је узбуђивало барем колико га је и плашило. Миластин је држао да је препреден и суптилан колико то један отрок може бити, али није журио – сачекао је да му идеја сазри, ту, на сред дневне собе, бљештаво светле просторије са стакленим подовима, плафонима и зидовима.

Лупио је шаком о храстовину и узвикнуо: „Нећу више да служим! Нећу да будем роб! И... нећу *бити* роб!!!“

Али четири ударца електробича по леђима подсетило га је да петсто седамнаест дана у години нема права да каже нећу. Отроци то не говоре. Климају главом, да, плачу и кукају, о да, али једино што смеју да кажу је... најбоље је кад климају. Тихо.

Мисао о преврату, међутим, још увек се мрестила у њему. Презирно је погледао свог чувара, и схватио да му таква мрцина неће дати ни да зуцне, а камоли се сложи са њим око сулуде идеје о преврату. Миластин ће морати добро да промисли.

И зато је до краја године радио насмејан, ведар чак и када осети уједе електробича по бубрезима. Миластин је чекао свој тренутак.

Када је са места отрока доспео до места чувара отрока, осетио је да је куцнуо час.

Био је темељан. Тачно се видело да га је судбина означила да буде вођа. Стрпљиво је регрутовао савезнике. Сво време намењено за вршење нужде проводио је агитујући за своју ствар (једном се опоганио, али заиста није било страшно). „Нашу ствар“, објашњавао је. Била је то ствар свих отрока Теритрга 7, чак и оног грешника Рахмана. У име свих њих, истакао је у једном говору, требало би се побунити против жена. Отићи ће право пред зграду Владе и обзнанити им вољу потлачених, крик уједених, вапај запостављених...

Агитација се исплатила. Миластин је надахнуо скоро сто од двесто отрока-чуvara (остатак је надгледао послове отрока, старајући се да ефикасност не стагнира на овој, ускоро, напредној планети, где су права мушкараца поштована). Њих стотину, са бичевима у рукама, сложено су корачали до Владе.

Велика гвоздена врата падоше као да су од папира, пред овом челичном вољом.

Ако су их феминискиње и посматрале преко камера, нису реаговале. Јер не смеју, сматрао је Миластин. Брзо су се попели до трећег спрата, а онда се нашли испред главних врата главне одаје. Погледали су се и превалили последњи корак. Развалили су врата.

И унутра су затекли њих. Жене. Један отрок се исповраћао.

Миластинова рука стезала је бич, језик репетиран и спреман на експлозију клетви, псовки и ратних поклича.

Али феминистичке менторке пакла биле су везане! Уста су им била прекривена црном лепљивом траком, а руке оковане

и причвршћене за компјутере. Фиксиране тако да не могу да помере главу, буљиле су у екран и радиле као да у централну собу Владе нису упали озлојеђени, ниподаштавани и остало.

Радиле су.

Док су се отроци чешали по потиљку, утрчале су три девојчице и два дечака не старији од пет година. Одмах за њима, ушао је клоун. Имао је окове на рукама и ногама, и... клоун је био жена! Миластин се намрштио на овај приказ и паузирао, док му се запитаност не обликује у мудрост.

„Шта је ово?“, упитао је, гледајући у жене. „Шта радите с том децом?“

„Ко сте ви, чике?“, упита девојчица, дотрчавши до њега.

„Пусти сад...“

„Шта тражите овде? Зашто нисте на послу?“

Миластин дубоко удахну. Вежбао је ово. „Дошли смо да се отарасимо жена, тлачитеља слободе и осталог, и да донесемо слободу! И остало.“

„Тако је, Миластине!!“

„Како да их се отарасите, чико?“, упита један од дечака.

„Тако... да не владају више Теритргом 7. Нећемо да радимо за жене!“ Климнуо је праћен спорадичним аплаузом.

Дечак и девојчица се погледаше. „Па... жене су везане“, објасни дечак. „Не владају више вама. То је готово.“

„Па...“

„Можете да се вратите на посао. Олигофеминискиње више неће говорити вама, чикама, шта да радите.“

Клиња је био драг, посебно када је рекао ‘олигофеминискиње’. „Али...”

„Ваш посао је готов“, рече девојчица. „Победили сте.“

„Овај... да... овај...” Миластин погледа у колеге. Они слегоше раменима.

„Слободно се вратите на посао.“

„Да. Овај... победили смо! Враћамо се на посао!“

Док су одлазили из Владе, отроци су славили свог јунака, Миластина Ослободиоца, јер је збацио женски јарам са мушке грбаче. Био је ово почетак нових дана за све мушкарце Теритрга 7. Ново време.

Чак месецима после догађаја, док је брисао прашину по кући и усисавао, Миластин је осећао полет слободе. Чак и када би добио бичем по леђима, знао би да иза тога не стоји лакирана гвоздена песница. Просто, осетио се као мушкарац.

Optičko sočivo trepće pod Pardonovim sklopljenim kapcima. Snima crno. Nagađa šta je oko njega, gde se uopšte nalazi, pokušava da mrdne šakama na kojima leži. Samo je zagrebao noktima po podu. Iver mu se zabio pod nokat. Drven pod. Informacioni blok se formatira, oblikuje poruku i prenosi na stranu gde se su ga uvezali kao jagnjeći kukureč i kurvinski gurnuli sa Borivojem kroz membranu kraja sveta. *Ovo će biti najvažnija kolumna koju si ikada napisao.* Zapamtio je šta je rekao vođa ekspedicije Tarembuh, cereći se.

„Ja sam podmetnuo palubu...“, odnegde šuška Borivoje, „uplašio sam da ne tresnemo...“

„Palubu? Na brodu smo...?“

„Nisam stigao celu... ‘Santa Marija’ je tako... komplikovana...“

„Drvo je drvo. Znači, nije kraj svemira...“

Informacioni blok počinje da slaže, ali usporava, zaustavlja se. Pardon je zbunjen.

„Nemoj da šalješ... Ja sam napravio palubu... Ne bi trebalo... da bude bilo čega, ovde...“

Pardon se opušta, otvara oči i mrak zamenjuje mrak. Borivoje možda i nije sa njim, glas koji čuje ne mora da bude stvaran. Prelaz preko granice svemira jeste vrhunac njegove karijere.

„Jesi li ti zaustavio emitovanje...?“

„Izgleda da jesam... Izvini...“

„Zašto?“

„Zato što te ometam...“

„Ma, zašto si zaustavio? Treba da javim sve što uočim...“

„Paluba ‘Santa Marije’ se ne važi... Rekao sam ti, već... Važilo bi se ako uočiš da išta na ovoj strani postoji...”

„Pa, dišem...”

„Dišeš vazduh sa palube ‘Santa...’

„Da, sa palube ‘Santa Marije’... A, šta ti dišeš...?”

„Ali, Džonatane, ja sam u čipu na tvom reveru...! Ali, ako želiš...”

„Ne bi mi smetalo, ovde... Ako možeš da poneseš malo svetla...”

„Ne, ne pominji *svetlo*...” Borivojev glas je uzrujan toliko da se preko usana oseća pritisak dlana. *Borivojev?* pita se Pardon. „*Svetlo* je okidač i da je ovde bilo ‘Zrno’... ne bismo mogli da zaustavimo...”

Dlan se neodlučno povlači. Pardon hvata za doručje, pruža drugu ruku uz rukav košulje, sve do okovratnika, otkopčan je, napipava naboran podbradak, pa obraz, nije se brijao bar četiri dana...

„Ne pipaj me, Džonatane...”

„Borivoje, dogovor sa Tarembuhom je da mi budeš pri ruci...”

„Ali, ne bukvalno...”

Informacioni blok ponovo slaže, Borivoje blokira...

„Čekaj, Borivoje... Mi treba da utvrdimo da li je sa ove strane bezbedno, da bi nam doturili ‘Zrno’ na ovu stranu... pa da ti... Zašto me ometaš?”

„Nismo utvrdili da li je bezbedno...”

„Kako da utvrdimo ako ti stavljaš daske...”

„Da ne tresneš...”

„Obezbeđuješ vazduh za disanje...”

„Da se ne ugušiš...”

„Nećeš da uneseš malo sve...”

Ovoga puta se šaka zalepi za Pardonova usta kao šamarčina.

„Ne pominji mi...”

„Kakve to veze ima sa ‘Zrnom’? Ono je sa druge strane. Tek treba da javimo...”

„Nervozan sam...”

Senke polako izlaze iz zatamnjenja, Pardon sad oseća navez i ogradu na leđima, crno i malo manje crno se razdvaju po ivicama rukava koji sigurno ima neku boju, kontrasti se povlače ka licu koje je video samo na ekranu, lice starca koji je trista pedeset godina proveo zazidan u svoj deo virtuelnog sveta ispravljajući rukopise, koga su prepoznali kao nosioca matričnog bita za dekompresiju „Zrna” i izvukli ga uz obećanje da će mu dati telo i bezbedno mesto za miran život. *Koj’ će mu kurac takvo telo i takav život, a može da stvara svetove i bez njih?*

„To nije bilo pristojno...”

„Znaš šta mislim?”

„Znam. A mogao bih i ja da pomislim... *Kog vruga traži ovaj glupi novinar, koji nije... koji nije... koji nije ni pomislio šta ga čeka sa ove strane...*”

„Eh, oštro si mi odbrusio...”, Pardon ne uspeva da zaustavi cerenje.

„Nikad mi nije išlo da budem prost...”

Pardon oseća kako pritisak popušta. Borivoje je ustao sa poda i zagledan je preko ograde u daljinu. Slika dobija i plave tonove. Uskače u starčev pogled i vidi pučinu u daljini. Uspravlja se i ima osećaj da nešto titra duboko dole. *Oh, napravio je i more*, misli.

„Dobro, Borivoje, kako ćemo otkriti da ovde ima nečega?“

„Tebi nisu rekli...?“

„Rekli su da ćeš ti znati...“

„Ne bi ti se dopalo...“

„Šta se meni ne bi dopalo...?“

„Kako bih ja... mogao da saznam...“

„Kako...?“

„Pa, da sve isključim...“

„Nestao bi brod...?“

„I vazduh... Mislim... sve što uključuje... ono što ti zoveš... život...“

„Ja bih...?“

„Puk'o... ako nema ničega...“

„Jebote, pa oni su ljudi...!“

„A ti si blesav što si pristao. Meni je svejedno...“

„Pa...“

„Mogao bih ja to... jako kratko... tek da te žacne... par milisekundi, na primer...“

„A, jel' može u nanosekundama...?“

Pardon je imao na umu duže pregovaranje, ali nešto trepnu, jedna suza mu prсну iz oka i... on je obrisao rukom.

„Prazno... Nema ničega...“, ogłosi se Borivoje.

„Čega nema...?“

„Proverio sam... Ta suza... koju si obrisao...“

„Isključio si, a da se nismo dogovorili...?“

„Dvesta pedeset nanosekundi. Već si počeo da bubriš... i curiš...“

Pardon se nadao da Borivoje ne vidi kako dodiruje pantalone. Požurio je i da se oglasi:

„Jel’ sad mogu da pošaljem poruku?“

„Možeš... ali...“ Poruka se formatirala i otišla. Nestrpljiva do bola. „Mogao si da pitaš šta će biti posle...“

„Mogu i sad da pitam. Dok oni proture ‘Zrno’. Nemaš pojma koliko sam kinti zaradio sa ovom porukom. A, tek posle...“

„Nisam siguran u to posle... Ni kako ćeš da naplatiš...“

Pardonu poče da se po glavi vrzma neodređena sumnja.

„Kako to misliš?“

„Oni ne znaju, a mene niko nije pitao.“

„Zar ne treba da otpakuješ bit ‘Zrna’, da iz njega izvučeš ceo novi svet? Da otvoriš nove prostore sa nedirnutim prirodnim bogatstvima koja bi nam dala novu životnu energiju?“

„Pa, da. Ali... svaki put kad se novi svemir otvori... stari se isključuje...“

Oplata broda omekša, iskrivi, kao da neko gura prst kroz nju, a onda, nešto kvrcnu i sve ponovo bi drvo. Sa njihove strane, u visini grudi, lebdela je pločica i Pardon se zapita: *Zašto su je nazvali ‘Zrno’?*

„Jer je toliko dovoljno za zrno života...“

„A, šta će biti sa nama?“

„Mislim da će nam biti... vrlo komotno...“, nasmeši se Borivoje.

„Onda, daj malo to osvetli...“

Lebdeći čip se sjuri u Borivojeve grudi...

I bi svetlo.

13 — Đavolji mozaik

Njihova teritorija, ili preciznije njihov intergalaktički brod— njihova pravila. Predstavnik Đavola uručio je ugovor mom izaslaniku sa ironičnim smeškom na licu. Ugovor je imao za mene ponižavajuće odredbe— uključujući i predavanje moje besmrtno duše, kapaciteta i znanja mog uma. Takođe i prepuštanje mesta u Vrhovnom savetu Svetlosti predstavniku Đavola, uz zamenu za sprečavanje uništenja mog omiljenog mozaika.

Moja vrsta ne poseduje fizički oblik— barem ne u onakvom smislu kakvom većina stanovnika Univerzuma doživljava fizičko. Valjda zato toliko žudimo za fizičkim. Moja strast su mozaici. Bogatstvo boja i oblika, uklapanje najsitnijih delića u savršenu celinu.

Znam, pitaćete se zašto sam se uopšte petljao sa Đavolima, kada su širom Univerzuma poznati po svojoj lukavosti. Ali nema boljih graditelja od njih. Napravili su mnogo toga izuzetnog, ali Mozaik je sve nadmašio. Dobio sam ga na poklon pre nekoliko milijardi godina.

Koliko je samo truda trebalo uložiti za njegovo stvaranje, koliko beskrajnog strpljenja, materijala sa svih strana svemira! Željezo, silicij, sumpor, magma! Trebalo je dopremiti titansko kamenje sa Ruba Univerzuma na Gradilište, milionima godina raditi dok se svi delići nisu uklopili u celinu koju su činile veličanstvene tektonske ploče. Sa Harmoničnih Planeta doneli su sastojke koji su surim kontinentalnim pločama darovali boje, zvukove i mirise. Iz dubina Vodene Planete uzeli su Klice Života, koje su sa ljubavlju i požrtvovanjem odgajili u okeanskim dubinama Mozaika.

Ono što me je posebno oduševilo , je da su Đavoli načinili Mozaik tako da se on neprestano menjao. Sve je bilo podložno kretanju i promeni— ploče, vrste, boje, oblici. Mozaik ni u jednoj sekundi nije bio isti. Niži oblici postojanja nisu primećivali promene, ali unutrašnjem oku Svetlosti one nisu mogle promaći.

U svojoj gordosti, plovio sam dubokim svemirom, hvatajući umom slike Mozaika, i uživajući u njegovoj savršenosti. Svet mozaika je povremeno osećao moje prisustvo, hvatao odsjaj više duhovne sile, ali njihovi umovi bili su previše ograničeni da je(me) pojme. Ostajala bi im samo čežnja, koja bi ubrzo bledela i nestajala. Ipak su bili kreacija Đavola, suštinski vezani za fizičko, a ne za duhovno.

Kasno sam shvatio šta su uradili. Negativnim promenama nisam odmah dao na značaju. Mislio sam da je reč o uobičajenim menama u tkanju Mozaika, kakvih sam se nagledao tokom milijardi godina. Ni silni zemljotresi, vulkanske erupcije, suše i poplave, otapanje ledenih bregova, rupe u tkanju Mozaika kroz koje su pržili kosmički zraci, nisu upalili alarm u mom umu. Kada sam konačno shvatio, bilo je prekasno.

Morao sam znati da uživanje u Đavoljim delima ima svoju cenu. Dopustio sam da mi bezbrojni vekovi otupe um, a mozaik uđe u sve pore moga bića. Više nisam mogao ni sekunde bez Mozaika. Zanemario sam sve drugo, čak i obaveze u Vrhovnom savetu Svetlosti.

Đavolja dela nažalost, kao i sve ostalo što je fizičko, imaju svoj rok trajanja. Zaslepljen lepotom Mozaika, prekasno sam otkrio tektonsku bombu postavljenu u samom jezgru .Povezana sa Galak-

tičkim satom, vodila je neumitnom razaranju Mozaika. Čak ni jedan od Svetlosti više nije mogao da zaustavi mehanizam. Možete zamisliti moj bes! Uhvaćen na tako prizemnu, čak i ne previše maštovitu zamku... Nije ni čudo što se njihov predstavnik tako pogano smijuljio.

Samo jedna moja misao, samo jedno DA oblikovano u mom umu, i izaslanik će utisnuti moj pečat na Ugovor. Mozaik će sačuvati, ali ja više neću postojati. Neko drugi će uživati u lepotama Đavoljeg Mozaika.

Proćerdao sam milijarde godina. Još samo treptaj oka-odluku moram doneti.

Sve je nestalo u trenu. Eksploziju jedva da je iko u svemiru primetio, osim mene. Bolno sam osetio nestanak svega što se stvaralo milionima godina. Nije više bilo Himalaja, Nijagare, Stenovitih planina, kišnih šuma Amazonije, Tadž Mahala, tigrova i kitova, ni dvonožnih stvorenja koja su me pogrešno nazivala Bogom ili Stvoriteljem.

Iznenadeni ste ? Niste valjda stvarno očekivali da će jedna tako prizemna rasa, poput Đavola, poraziti biće starije od prostora i vremena, jednog od Svetlosti, uz pomoć jedne igračke, izuzetno lepe, ali ipak samo igračke.

Kao što je moj ne-oblik beskonačan, tako i sećanja beskonačno teku kroz moj um. Nakon toliko milijardi godina, svaki delić mozaika, svaki kamen, vrsta, boja i oblik, svaka kretnja i promena, ostali su trajno zapisani u mom biću.

Đavoli su najbolji Graditelji, ali nisu jedini u Univerzumu. Pronašao sam jednu lepu zvezdu, gotovo identičnu Suncu. Razgo-

varao sam i sa ostalima iz Saveta. Na početku su se bunili, jer će troškovi biti veliki, ali na kraju su ipak popustili.

Stvorićemo novi Mozaik. Biće identičan starom.

Jedino ti dvonošci... još uvek nisam načisto šta s njima.

Sećanje na Đavole kao da je trajno utisnuto u njih. Kao da su potpuno upili u sebe srž i suštinu svojih graditelja.

Nisam siguran zaslužuju li mesto u novom Mozaiku.

Razmisliću, neću žuriti sa odlukom. Uostalom, imam puno vremena za razmišljanje, zar ne ?

Milijarde i milijarde godina.

Velimir Živojinović, novinar Kurira, dosađivao se na putu za stanicu Klavijus. Glodur ga je ponovo slao na besmisleni zadatak, da istražuje dojave svoje cenjene publike, a kao što znate, ti pacijenti lažu k'o psi, i ovaj monolit na Mesecu biće samo traćenje vremena. Dok je sedeo vezan za svoju stolicu, sprečavajući da ga sila bestežinskog stanja zalepi za plafon, setio se prvog bolesnika koji ga je davno pozvao na demonstraciju svog izuma – bicikla na gravitacioni pogon.

Velimir je znao da je sve to budalaština, ali zbog pretnje cenjenog čitaoca da će se skinuti go u Knez Mihailovoj u petak večer, Glodur mu je odredio da radi prekovremeno. Možda skoči s mosta, ponadao se. Sada je, na putu za Klavijus, u ustima imao isti smrdljivi ukus krede, kojom je pronalazačka zamlata nacrtala svoj projekat na pločniku ispred SANU-a. Sećao se, o kako se sećao reći tog čudnog idiota, koji je imao mali komad cigle zalepljen žvakom gumom za njegovu obrijanu glavu, objašnjavajući da je to jedini način da se ljudi zaštite od otmice vanzemaljaca i čitanja misli.

„Važno je da to učiniš sa Čunga-lungom, nipošto Orbitom, jer nema šećera“, govorio je čovečuljak sa pločicom na glavi, dodajući da je veoma dobar šarmer, ali loš zavodnik. „I nipošto nemoj da koristiš šareni toalet papir, posebno izbegavaj crvenkaste nijanse, jer će to biti pogubno za tebe“, objašnjavao je čovek snažnog pogleda, kojem je Čunga-lunga počela da se odlepljuje od temena.

Velimira je sve to vidno uznemirilo, iako je ranije izveštavao i o želeu u obliku muškog polnog organa, koji su deca kupovala u školskoj poslastičarnici za vreme vladavine Čede Jovanovića, a sve u ime seksualnog oslobađanja. Taj kurati žele nije bio ni prineti mirnoj, ali potresnoj demonstraciji bicikla na gravitacioni pogon za vreme režima premijerke Karleuše, koja nije trpela ni ovakve bezopasne manifestacije.

„Došao sam na Zemlju da razbijem famu o biciklistima! Bicikl ne čine samo dva točka, par žica, šipki, lanac, pedale i par zupčanika. Ko u to veruje, prevaren je. Budite realni, tražite nemoguće!“, grmela je spodoba pod pločicom, ledeći krv u Velimirovim žilama.

Propoved je bila kratka, nobelovac Marko Vidojković je samo jednom zagrnulo zavesu i sa prvog sprata SANU pogledao u kepeca, a onda nastavio da gustira vino zajedno sa Lunom Lu, našom akademskom umetnicom. Misteriozni patuljak završio je govor, i odlučnim korakom krenuo ka kraju Knez Mihailove, dok ga je Velimir pratio kao hipnotisan. Zaustavili su se pored puta, čekajući da se na semaforu uključi zeleno svetlo.

„Nikad, ni po koju cenu, nemoj da prelaziš ulicu na crveno. To nije ni lepo, niti dobro za tebe, dete moje“, savetovao je Velimira mališa sa komadom cigle pričvršćene Čunga-lunga žvakom za teme njegove obrijane glave. Kada je semafor dopustio prelazak puta, rukovao se sa novinarom Kurira uz reči: „Ja sam grešni pop Mitar, nemoj me zaboraviti“. Čučnuo je i položio ruke i kolena na pločnik, prelazeći ulicu četvoronoške, uz pratnju automobilskih sirena. Nakon što je dlanovima dotakao trotoar sa druge strane, po-

novo se uspravio, i nastavio je ka Kalemegdanu kao i ranije, na svoje dve noge.

Prolazeći pored štanda sa kokicama odjednom je nestao. Velimir je pomislio da je poludeo, da je pun Mesec ili nešto slično, nije verovao sopstvenim očima. Piće, pomislio je, treba mi terapeutska šljivovica. Nakon nekoliko čašica srce je počelo smirenije da kuca, a um je racionalno odbacivao natprirodne fenomene koje su registrovala njegova čula. Sve je to nemoguće, smešan sticaj okolnosti, jedna budala čije je ludilo zarazno, i od kojeg se izlečio prepodobnom šljivovicom. Nije nikad više video išta slično, i stvari su se brzo vratile na priče o kuratom želeu, ili kako Nemeš kreše Marsovke u Svemirskom bratu. A onda je usledio poziv sa Klavijusa.

„Alo?“

„Velimire, ja sam, sećaš se? Dobar šarmer, ali loš zavodnik.“

„Mitre, ti si? Gde si bio sve ovo vreme?“

„Spoznao sam dvanaest hiljada činjenica o svemiru. Pozivam te da mi se pridružiš. Dođi što pre.“

Glodur je odmah Velimiru pripremio put za Klavijus. „Ludi biciklista je prodao više primeraka od svih sisurdi sa Granda!“, već se smešio budućoj zaradi. „Taj blesan je zlata vredan, a iz nekog razloga si mu simpatičan. Ne dolazi mi na oči bez ekskluzivnog intervjua!“, zapretio je češući svoj veliki stomak. Velimir je s nestrpljenjem čekao da stigne na Klavijus, gde su Smislov i Flojd već istraživali misteriozni monolit. Superkompjuter po imenu Candy je pokušavao da im obezbedi kognitivni pristup, ali bez uspeha.

Velimir je znao da Candy nije dorašla svom poslu, jer nema potreban hardver, i da samo zajebava strance, jer ključ je bio u njegovim rukama. Odmotao ga je i ubacio u usta. Žvakao je mirno i koncentrisano, pripremajući čarobnu smesu. Zalepio ju je na teme i zatrčao se ka monolitu, probijajući ga glavom. Velimir i monolit sasvim su nestali, a ubrzo se pojavila džinovska Bata-Zvezda pred zabezeknutim žiteljima Klavijusa. Bata je samo rekao: „Ja sam dobar šarmer, ali loš zavodnik“, i uputio se četvoronoške ka Zemlji. I, šta će se desiti? Hoće li neko da najebe ili će Bata da im oprostí što ih je tukao? Šta sve ovo znači?

Kada se Odisej vratio na Itaku i u sali otkrio svoj identitet za-tezanjem velikog luka, koji je jedino on mogao da napne, poklao je trutove-prosce, koji su godinama traćili njegova dobra. Mi smo isto tako traćili i sknavili naša sopstvena dobra – našu predivnu zemlju. Zašto bismo, onda, očekivali bilo kakvu milost od Bate koji se vraća? On bi nas podjednako nemilosrdno mogao osuditi, kao što je i Odisej osudio Leioda, čija se „glava otkotrljala u prašinu dok je još govorio“ – uprkos njegovom zakasnelom, uzaludnom vapaju: „Pokušao sam da sprečim ostale“. Malo bi ko od nas znao za neki bolji odgovor, u slučaju ako budemo morali da se suočimo sa Batinom svemirskom presudom.

15 — Ovaj krug sam smislio

Ikar je jurio dubinama ispisanim zvezdama Mlečnog puta, približavajući se odredištu. Sonda je, zajedno sa nevoljnim putnikom, dahtala pred najavom monstruozne gravitacije. Pogledom vuka za-tečenog u klanju, zurio je u ekran na komandnoj tabli. Nije ga plašila smrt. Plašila ga je neizvesnost načina na koji će umreti. Koliko blizu će uspeti da joj priđe pre nego što ga raskomada?

Tipkao je prstima po sedištu, grčevito iščekujući. Možda prođe sekunda. Možda prođu godine. Decenije čak. Niko nije znao šta se tačno dešava na horizontu događaja. Ta je granica delila dva svemira. Poznati i nepoznati. Istraženi i tuđ. Za njega je to bila linija koja je delila život upakovan u sondu od smrti otpakovane u bezizlazju...

Henri slegnu ramenima i pomisli kako se nikada neće pokajati. „Ha. Nikada.“ Ironija izrečenog prožme mu telo izmučeno putovanjem i on se glasno nasmeja, popustivši istom porivu koji je osetio i u sudnici. Onda kada je kazna prvi put prevalila suve sudi-jine usne.

Henri Jay Junior iz Oklahoma Sitija, proglašeni ste krivim za potpirivanje, izazivanje i raspirivanje Četvrtog svetskog rata. Vaša zloupotreba pozicije predsednika Ujedinjenih planeta nezapamćena je u istoriji ove organizacije. Krivi ste za smrt šesto milijardi osamsto miliona i dvesto hiljada stanovnika. Krivi ste i za uništenje polovine planetarnih infrastruktura, za nepovratno zagađenje vode, vazduha i zemlje, kao i za istrebljenje nebrojenih biljnih i životinjskih vrs...

Zagrcnuvši se u naletu osećanja, sudija otpi gutljaj žućkaste vode, glasno se zakašlja, i sa naporom čoveka čiji je uzdah umesto njega smrt udahnula, tišim glasom nastavi:

Kako su svetovi postali nepodnošljivi za život, osuđeni ste na jedinstvenu kaznu u istoriji Ujedinjenih planeta i njihovog sudskog sistema...

U tami sonde, pokvarenog kabinskog osvetljenja, Henri je razmišljao o sudijinim očima. Upamtio ih je dobro. Urezao u kamen. Njihov odsjaj beznada iskrio je noćima u Ikaru.

Sonda se jače zatrese i on se promeškolji u sedištu, poželevši da može da dobija radio poruke. Nedostajalo mu je prisustvo ljudi. Sada su ga na njih podsećali samo početni taktovi omiljene *Shine On You Crazy Diamond*, i on nerado prizna da mu, u ovoj zaglušujućoj tišini, zvuče veoma morbidno...

...morbidnost i opsesivnost akcija bivšeg predsednika Ujedinjenih Planeta prevazilazi zdrav razum, i ovaj sud nema izbora nego da Henrija Jay Juniora proglasi neuračunljivim...

Gomila prisutnih prekinula je izricanje presude uskovitlanim negodovanjem i psovkama. Sudija Fridrih obuhvati pogledom celu prostoriju, iskusno sačeka da se oluja stiša, pa nastavi:

No, bez obzira na izrečeno, zbog specifičnosti krivičnog dela, ovaj Sud neće imati milosti prema osuđenom. Henri Jay Junior osuđen je na put u centar naše galaksije, odakle će izvestiti o postojanju novih svetova ili umreti rastrgnut silom gravitacije. Istraživanje srca Mlečnog puta, u potrazi za pogodnim planetama, poslednji je projekat na kojem je čovečanstvo radilo pre rata, uzbunjeno neiz-

drživim brojem stanovnika na planetama. Henri Jay je naša propast i naša nada istovremeno...

U ovom trenutku sudija je umorno spustio tablu sa koje je čitao presudu, podigavši pogled prema osuđeniku. Lekari su mu davali još nekoliko meseci života i on je zbog toga osećao radost. Milijarde nisu imale priliku da se sa životom oproste. Niti da se zapitaju kad je tačno galaksija počela da se urušava kao niz domina naslaganih rukom ludaka. Gledao je prisutne u sudnici i njihova besna lica, i pitao se o ljudskom porivu za rušenjem. O besmislu kažnjavanja kada je sve gotovo i o smislu kazne koju je upravo izgovorio. Fridrih se nakašlja još jednom i još jednom pogleda Henrija očima iz kojih je život isticao u mlazevima.

Taj pogled progonio je Henrija bespućima vasiona. Na kvarno mu se uvlačio u snove i halucinacije, i tamo ga razapinjao i primoravao na pokajanje. Tamo ga rasporio i opet ušio. Tamo ga ubio, da bi ga opet oživeo. Tamo mu iznova i opet sudio.

Pomislio je da i ovog puta halucinira kada se ispred njega svekoliko postojanje urušilo u ništavilo.

Samo tako.

Čak ni tama.

Ne ona stara koja odaje utisak dubine u kojoj će se jednom, negde, nekad naći bar neki skup zvezda. Nikakvo ranije iskustvo nije moglo da ga pripremi za ovaj trenutak. Mozak je odbijao poslušnost očima, a oči ekranu na komandnoj tabli.

Kabina Ikara najpre se deformisala u bezobličje, a zatim se beskonačno rasteglila po uzdužnoj osi.

Malena sonda naišla je na zjapeću prazninu u svemiru.

Malena svest susrela se sa nezamislivim.

Jedna ćelija sudarila se sa drugom.

„Prešao sam horizont događaja“, bila je poslednja Henrijeva misao u stvarnom vremenu, pre nego što mu se telo u crnoj rupi raspalo na čestice.

„Prešao sam horizont događaja“, bila je prva Ne-Henrijeva misao u imaginarnom vremenu, nakon što su mu se svest ponovo sastavila.

Putovao je unazad kroz prostor i vreme.

U neodredljivom pravcu.

Kroz topli svemir crvene boje.

Slobodan od kazne.

Oslobođen uspomena.

Uz daleke *Shine On You Crazy Diamond* taktove.

Ne-Henri sećao se samo jedne opsesivne ideje, a onda ju je pregazio niz novih informacija. Sećao se samo jednog pogleda, a onda ga je dnevna svetlost spalila kada je konačno otvorio oči.

„Kako ćemo ga nazvati?“ čuo je pitanje tek probuđenim čulom sluha.

„Kako ti želiš, dušo. Najposle, ti si se mučila na porođajnom stolu čitave noći“, muški glas bubnjao mu je u opnama, dok mu se telo bolno budilo.

Zaplakao je, gorko.

„Ja bih ga nazvala imenom tvog pravog oca.“

Muškarac je klimnuo, odobravajući.

„Adolf je lepo ime“.

16 — Jao! Gle! Čovek na Mesecu!

Otac i ja sedimo na krevetu i gledamo u tačku na zidu. Ona raste preteći da će da nas proguta. Ustanem i pustim TV. Jao! Gle! Čovek na Mesecu! Puštaju taj jadni snimak već godinama i to sve učestalije. Ali i danas narod voli njegove trapave kretnje. Svaki je njegov korak hvaljen. Oduvek sam mrzeo to govno. Umesto da se samo tako šepuri mogao je da svakome od nas donese po malo od tog zlata tamo gore.

U bezglavoj jurnjavi izgubili smo pojam od čega bežimo, ili čemu stremimo. U svesti nam je jedino bilo da je to što je iza nas ponorno proketo, a da nam ono ispred nudi spasenje i blaženstvo. Posrtali smo, padali, ustajali, otimali se i grizli. Sunce nas je pržilo, dah palio pluća, a stisnuta zenica žudela za trenutkom tame. Umirali smo na nogama, ali i mrtvi su ustajali i ponovo grabili napred. Potiskivan sve jače završio sam među poslednjima i osećao kako kandže propasti paraju po mojim leđima. A onda, kada me već usled posrtanja zamalo ne izgaziše žurni tabani onih nekoliko što su ostali iza mene, ugledao sam negde u daljini ono zlato, zlato mesečevo. U žilama mi se razbudila nova snaga i grunuh napred. Gazio sam pred sobom, povlačio rukave da bih se još jače otisnuo, zarivao laktove u najmekša tkiva, samo da se probijem, samo da stignem prvi. I uspeo sam. Um mi je postao brilijantan, snaga i brzina gotovo nadljudske, čak su mi se i fiziološka svojstva popravila. Nagrada je bila moja. Postao sam astronaut. Onaj izabrani.

Novine su krašene mojim likom. I samome sebi sam dojadio cerenjem sa ekrana. U prvo vreme sam iznosio servirano, ali sam

se brzo odvezao i počeo da izmišljam koješta. A narod, u svojoj svojoj bedi i jadu, gutao je sve do najveće gluposti. Eto koliko im je bio potreban heroj. Astronomi su nudili svoje otkriće, novo Sunce, kao naše, a za njime i svoje dostignuće, brod na nuklearni pogon za tangencijalna, dodatna ubrzavanja, koji se za svoja bazična ubrzavanja prevashodno oslanjao na gravitaciju planeta. Veličali su i proračun putanje koja se mogla savršeno iskoristiti da bi se obećano moglo dosegnuti. No i pored sve te njihove stručnosti i osmišljenosti propagande nisu uspevali ni da primirišu slavi moje malenkosti. Ljudi su prosto obožavali onog koji će ih povesti u osvajanje novog i svakako boljeg života.

Došao je i taj dan. Krenulo je valjano. Baš kao i Nil proveo sam u Zemljinoj orbiti tačno 2 sata i 33 minuta, a onda sam ponovo aktivirao motore kako bi se brod dovoljno ubrzao da savlada gravitaciju Zemlje. Slagali su da je modul sasvim otporan na nju. Silne ruke majke Zemlje nisu me lako pustile.

„Majko“, pomislih.

Sveštenik je stajao nad grobom i vitlao kandilom. I na odabranoj slici njeno lice je izgledalo izmučeno. Prokleta veštica! I u smrti je umela da glumi. Video sam i oca. Plakao je.

Dostigao sam kritičnu brzinu i tada me je oblio znoj jednako hladan i vreo. Ipak nisam oklevao. Stisnuo sam žuto dugme i više ništa nije zavisilo od mene. Prva nuklearka je grunula i slike su se oko mene izdužile u konfluentne niti. Lomilo me je i kidalo do nastupanja apsolutne tame.

Kada mi se svest vratila i dalje je vladala tama. Nije me strah jeo, tako sam verovao u sebe, doduše i u moć nauke. Ugledao sam

svetlu tačku i zaplivao ka njoj. Ja sam joj se primicao, a ona je izmicala što me je ljutilo. Prišla mi je tek kada sam se zaustavio. Iz nje je izronio čovek blagog lica i pružio mi svoju ruku. Bio mi je poznat od nekud i nešto je u meni zaigralo terajući me da se isko-beljam iz zamke modula, no je razum prevladao. Nije previše čekao. Nestao je u kratkom bljesku.

A onda se sve osvetlilo. Moj modul je plutao oko Novog Sunca. Oko užarenog središta pružali su se jasno razdvojeni plameni slojevi. Svaki bliži središtu bio je užareniji od onog daljeg i u svakom su igrale bezbrojne prelivajuće pege nalik na uljane mrlje na površini vode. Bio sam toliko blizu da sam se čudio kako nisam već spržen.

Tada me je nešto udarilo i shvatio sam da nisam sam u orbiti čudovišne zvezde. Osvrnuo sam se i ugledao stotine, možda hiljade krhotina svakojakih svemirskih letelica. Plutale su i same bespomoćno i beznadežno. Čudo jedna kakvih sve oblika tu nije bilo. Nemoguće je da smo sve ovo već odaslali. Znalo bi se valjda? Nekakva naprava piramidalnog oblika klizila je ka meni i uplašio sam se da će da me zdrobi. Neposredno pre udara jednoj od mojih kamera prikazao se prozor na ovom objektu. Ugledao sam užasnutog šimpanzu odevenog u opremu nalik na oklop srednjovekovnog viteza. Kada je tresnulo kamere su za kratko izgubile sliku. Udarac me je odbacio nešto bliže zvezdi. Usledila je kiša novih udara, ali daleko lakših i nekako mekših. Oko mene su sada plutale hiljade mrtvih tela. Većina je bila antropomorfna, ali bilo je tu i svakavih nezamislivih, ili delimično prepoznatljivih obličja. Tada sam primetio da ipak daju znake života čineći slabe i bezvoljne kretnje.

Jedno od njih se otrglo i ustremilo ka meni. Lebdelo je između krhotina samo pokrovom mrtvačkim ogrnuto. Za njime su klizile ordije njemu sličnih. Zagledao sam se u iskeženo lice mrtvaca predvodnika.

„Oče“, pomislih.

Da, to je bio on. Žudeo je za mojim zagrljajem, ali me nije mogao dosegnuti zbog oklopa moje olupine. Dugo su kloparale njegove kosti po neumoljivoj metalnoj oplati, a onda se izgubilo u mutavom kolu nebrojenih lešina.

Osetih se tada nekako usporenim i izduženim poput slike u ribljem oku. Nekakva sila je povukla moj modul i vratila ga među ostale ostatke zaludnih stremljenja. I tako. Nikad spoznavši Boga. Ostadosmu tu. Vrteći se zanavek. U limbu.